

Lord Luster

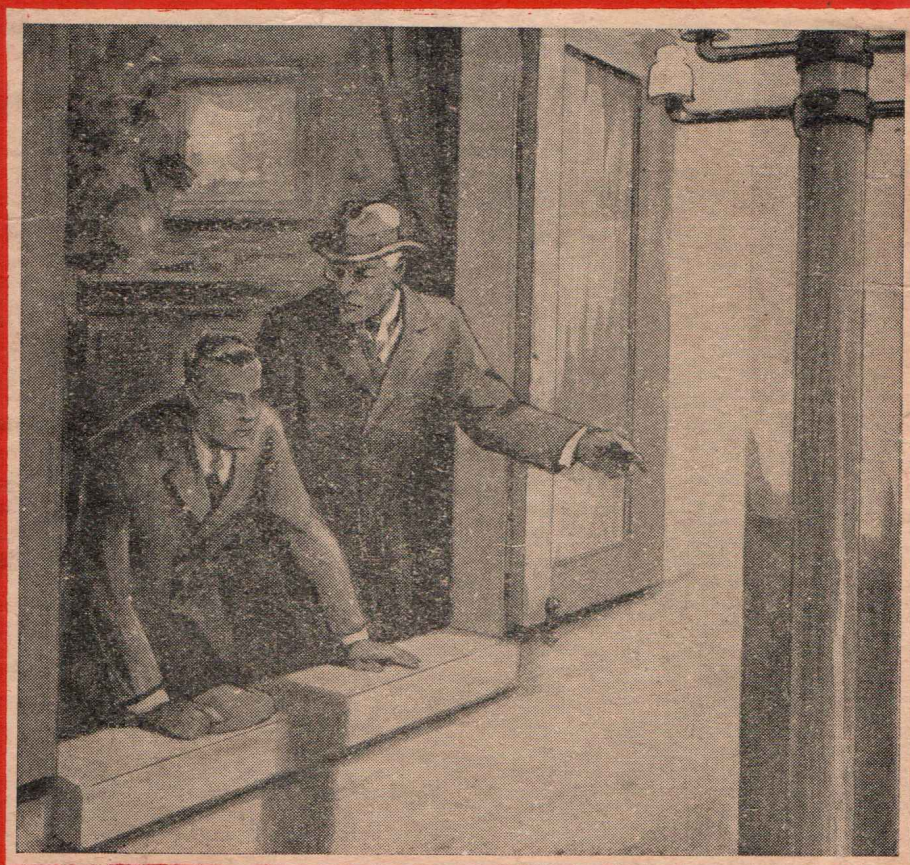
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET CLANDESTIENE SPEELHOL

N° 2486

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het clandestiene Speelhol

HOOFDSTUK I

DE INVAL IN HET SPEELHUIS

Het Westend van Londen biedt vele aspecten. Ondanks vele moderne veranderingen is het nog altijd het middelpunt van het Society leven en een trekpleister voor de toeristen. Overdag is het Hyde Park met zijn unieke Roten Row de plaats van samenkomst der gentry, en de toeristen flaneren langs Piccadilly Circus, het Buckingham Palace en voeren de duiven op Trafalgar Square, waar Nelson op zijn hoge kolom onbewogen toekijkt.

Het is daar in de omgeving nooit stil; het is er zelfs druk als de vele theaterbezoekers zich op de trottoirs naar de schouwburgen spoeden, terwijl de hel verlichte étalages der winkels vele kijkers trekken.

Alleen als het schouwburgpubliek de dubbeldeks bussen entert, na afloop van de voorstelling, treedt er een betrekkelijke rust in en worden de pleinen en

straten leger.

Het was omstreeks half twee in de nacht toen twee heren, die op zachte toon een levendig gesprek met elkander voerden, de Edgware Road in de richting van Marylebone Road volgden.

Winkels vindt men daar niet. De huizen worden bewoond door de gezeten burgerij, ofschoon er hier of daar nog wel een enkel kantoor te vinden is.

Op ongeveer vijftig meter afstand werden de twee heren gevolgd door een grote limousine, een Rollis Royce, die naar het scheen gelijke tred met hen hield.

Het was duidelijk te zien, dat zij geen haast hadden, en dat was niet te verwonderen, want het was een prachtige, warme nacht, die tot wandelen noodde.

Plotseling werd de serene stilte verbroken door een geluid, hetwelk de twee mannen als bij onderlinge afspraak

hun schreden deed inhouden.

Toen er aan het eind van de straat een grote politie overvalwagen verscheen, op enige afstand gevolgd door een tweede zei een der heren, de langste van de twee, die wel een hoofd boven zijn metgezel uitstak zacht:

— Ik meende het al te horen, een politieauto.

Misschien was het geheel onwillekeurig, dat de twee heren de schaduw opzochten, van een hoog huis, waartoe zij zelfs een weinig terug moesten gaan.

De chauffeur van de Rolls Royce keek zeker goed uit, want onmiddellijk kreeg deze meer vaart, tot de auto vlak achter de twee heren stopte.

De twee politiewagens reden zeer snel en stopten met piepende remmen op ongeveer vijftig meter afstand van de plek waar de beide heren hadden post gevat.

— Ik geloof, dat het op het huis van Joe Higgins gemunt is, fluisterde de langste der beide wachtenden.

— Het speelhuis? Dat staat immers meer deze kant uit, zei de ander.

— Jawel, maar als het een overval is, amice, dan laten zij die zware auto's natuurlijk niet voor de deur stoppen, want dan zou Higgins begrijpen wat er aan het handje is. Toch geloof ik, dat het een vergeefse poging van de politie zal zijn. Higgins is te slim, en zijn huis is goed ingericht om dergelijke akkefietjes op te vangen.

Terwijl hij nog sprak, sprongen er zeker wel twintig politieagenten uit de twee auto's, en verdwenen met bekwame spoed binnen in een groot, oud huis, waar het stil en donker was, zodat men mocht veronderstellen dat iedereen sliep.

Zodra zij binnen waren, zei een der heren met een weinig verbazing in zijn stem:

— Wel, dat gaat van avond al biezonder gemakkelijk in zijn werk. Men schijnt tegenwoordig het huis van Higgins zonder aan te bellen binnen te kunnen gaan.

De twee late wandelaars, die zo goed op de hoogte bleken te zijn van hetgeen de politie ging uitvoeren in het huis van Higgins, en de persoon in kwestie ook

zo goed schenen te kennen, waren twee door de politie reeds jaren lang gezochte personen, die zij nooit te pakken had kunnen krijgen.

Hun namen waren John Raffles, alias Lord Edward Lister, alias Lord William Aberdeen, onder welke laatste naam hij in de Cromwelstreet een fraai huis bewoonde, en Charles Brand, diens verwouwde vriend en secretaris.

De chauffeur van de Rolls Royce, die achter het stuur zat, was James Henderson, een reus van een kerel, die niet alleen als chauffeur, maar ook in tal van andere opzichten de Grote Onbekende onwaardeerbare diensten verleende.

— Inderdaad, het gaat merkwaardig vlot, zei Charles Brand, die minstens even verbaasd was als Raffles, want hij herinnerde zich, herhaaldelijk te hebben gelezen van mislukte invallen in dat oude, schijnbaar zo stille huis, waar Mr. Joe Higgins zijn clandestien bedrijf uitoefende.

Hoe slim de politie het ook trachtte aan te leggen, Higgins was nog altijd de dans ontsprongen en men had nooit bewijzen kunnen bijeenbrengen tegen hem, er was nooit een speelkaart op tafel gevonden, noch een enkel fiche, noch 'n roulette. Dat alles had Higgins hoofdzakelijk te danken aan de scherpzinnigheid en de oplettendheid van zijn personeel.

Na enige ogenblikken zei Raffles weer:

— De politie is nu binnen, wat op zich zelf wonderlijk genoeg is, maar het zal me benieuwen of ze dit keer wat zullen vangen.

— Kijk, Edward, daar komen de agenten al weer terug, en ze zijn nog geen tien minuten binnen geweest. En niet alleen. De bezoekers zijn ditmaal overvallen en zullen wel genoodzaakt zijn, naar het politiebureau mee te gaan, waar zij een zeer onaangenaam kwartiertje zullen moeten doorbrengen.

— Waarachtig, het is zo, beaamde Raffles verwonderd. Ik ken dat huis, zoals ik het mijne ken, ik was er nog geen week geleden, om... een kleine voorstudie te maken, en toen bestond nog altijd de geheime achteruitgang. Ik verzeker

je, dat die deugdelijk was, natuurlijk alleen dan, wanneer de politie niet al te vlug optrad.

— Dat schijnt zij dan nu gedaan te hebben; zei Brand droog.

— Dat is juist het vreemde van het geval. Het begon al met het binnendringen. Er is niet eens aangebeld; het leek wel alsof de deur niet op slot was. Toch is er altijd van vroeg in de avond af, een betrouwbaar portier in de vestibule aanwezig. En niet zodra wordt er gebeld of hij geeft voorzichtigheidshalve het sein.

— Nu, dan heeft hij van nacht eenvoudig zitten slapen. Maar begrijpen doe ik het niet, want die Pawel Mishikof is wel minstens een paar jaren in dienst van Higgins.

— Een Rus?

— Ja, een emigrant. Voormalig majoor bij de keizerlijke garde.

Op dat ogenblik werd de stem van Raffles bijna onverstaaenbaar door het lawaai, dat sommigen van de gearresteerde bezoekers maakten.

Het nam echter vrij spoedig af, want de inspecteur, onder wiens leiding de overval had plaats gehad, trad energiek op. Een voor een werden de arrestanten niet bepaald overdreven zachtzinnig in de auto's gestopt, en naar mate de wagens zich vulden, verdween het lawaai.

Met vol gas reed de politie-chauffeur weg, en tenslotte werd het weer stil, zonderling stil.

Het huis bleef donker, verlaten, en als een uitgebrande krater achter.

Pas toen de twee auto's om de hoek verdwenen waren vroeg Brand:

— Was Higgins er ook bij?

— Hij was een van de eersten die in de voorste auto werd geduwd.

— Ik meen ook een paar gegaloneerde bedienden te hebben gezien, maar de portier zag ik niet.

— Toch was Mishikof er ook bij.

— Maar hij moet toch de verrader zijn geweest. Het kan toch niet anders of hij moet de politie gelegenheid hebben gegeven ongemerkt binnen te komen.

— Best mogelijk, Charles, maar Mishikof kan de politie wel hebben verzocht,

ook hem te arresteren, zodat het de schijn had, alsof het niet zijn schuld was, dat zij het huis kon binnendringen.

— Goed, maar dan blijft de vraag, waarom Mishikof zich zo kan hebben gedragen. Hij verdiende er toch zijn dagelijks brood.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Er kunnen zoveel motieven zijn geweest. Misschien was het een geval van persoonlijke wraakzucht. Wij weten niet wat er aan vooraf gegaan is.

— Zouden al die mensen worden vastgehouden?

— Dat gebeurt nooit, die worden allen na ondervraging en notering van hun adres voorlopig op vrije voeten gesteld. Ook Higgins kan naar huis gaan, tegen borgstelling. Later zal hij natuurlijk voor de politierechter moeten verschijnen.

— De politie zal natuurlijk wel al het geld, de speelkaarten en het andere in beslag hebben genomen?

— Dat is, helaas, zo goed als zeker, amice. Dat zit allemaal in het grote valies, dat de inspecteur bij zich droeg, denk ik. Geloof me maar gerust dat ik anders al binnenshuis zou zijn. Zulk een buitenkansje zou ik mij niet graag laten ontgaan. Ik geloof dat ik heel gemakkelijk kans zou zien, langs de geheime achtertrap binnen te komen.

Raffles had reeds een stap in de richting van zijn auto gedaan, toen hij zich bedacht en fluisterde:

— Maar wacht eens. Al is het speelgeld meegenomen, het particuliere bezit van Joe Higgins moet er toch nog zijn. Willen wij dit eens gaan onderzoeken?

— Zou er niemand meer in het huis zijn?

— Dat is hoogst onwaarschijnlijk. De politie zal het wel geheel hebben leeggehaald.

— In dat geval zou het wel een poging waard zijn, meende Brand, met een lachje.

Onmiddellijk keerden de twee vrienden op hun schreden terug, nadat Raffles op zachte toon even gesproken had met de reus achter het stuurwiel van de Rolls.

Raffles vond, geholpen door zijn fabelachtig sterk geheugen, aldra de deur in het smalle straatje terug, waardoor vroeger de bijtijds gewaarschuwde bezoekers uit het huis van Higgins konden ontsnappen.

En Raffles werd versterkt in zijn overtuiging, dat er ditmaal verraad in het spel moest zijn geweest, want de deur had een voortreffelijk, sterk slot, en was van binnen gegrendeld. Daar Raffles niet op iets dergelijks gerekend had, dacht hij er dan ook niet aan, een poging te doen, die deur te openen.

Hij had echter wel een kleine tas bij zich, die hem maar zelden verliet, en die gevuld was met fijne, voortreffelijke instrumentjes van het beste staal vervaardigd, met behulp waarvan hij er binnen enkele minuten in slaagde een kelder-raam te openen, dat zich terzijde van de deur bevond. Het was wel van tralies voorzien, maar die tralies waren geen pink dik, en Raffles had ze al heel spoedig doorgezaagd met het fijne metaal-zaagje in zijn etui.

Dit alles kon zonder enig opzien te wekken geschieden, daar het achterstraatje volkomen verlaten was.

Raffles liet zich het eerst door de gemaakte opening naar binnen glijden, en Brand volgde hem op de hielen.

Zij bevonden zich nu in een donkere kelder, die waarschijnlijk in jaren niet gebruikt was.

Brand ontstak zijn lantaarn, en de twee mannen zagen een deur, waarbij zij een nieuw bezwaar moesten overwinnen, want die deur was zeker aan de gangzijde met een sleutel gesloten. Het slot was zwaar verroest, en daar Raffles noch Brand enig smeermiddel bij zich had, duurde het vrij lang, voor eindelijk de schoot met een harde klap in het slot terugsprong.

Zij zagen een stenen trap voor zich, gingen deze op, en stonden nu in de gang gelijkvloers, die naar de achterdeur leidde.

Brand zag echter tot zijn verwondering in het geheel geen trap, die naar de boven verdieping leidde, zoals hij toch verwacht had.

Hij maakte daarover een opmerking,

maar Raffles zei glimlachend:

— Als het een trap was, die men gemakkelijk kon zien, dan had Higgins er ook weinig aan gehad. Neen, die trap is er wel, maar goed verborgen, en daarom is de politie ook nooit op de gedachte gekomen, aan deze kant eens een kijkje te nemen. Hier is de trap.

Raffles klopte met zijn knokkel van zijn rechter middelvinger op een houten paneel. Inderdaad, daar klonk het hol. Op het oog echter verschilde het volstrekt niet van de aangrenzende panelen.

— Een deur dus, fluisterde Brand vol verwondering, maar hoe komen wij er in?

— Ja, dat zal niet zo gemakkelijk gaan, zei Raffles met een zucht. Je moet namelijk weten dat het volkomen onmogelijk is, deze deur anders te openen dan aan de kant van de speelzaal. Die wordt van daar op elektrische wijze geopend. Er zal dus niets anders op zitten dan een paneel uit te snijden, of te zagen. Wat een werk, en ik vraag mij af of het wel beloond zal worden. Eerlijk gezegd, amice, houd ik niet erg van die gelegenheidsondernemingen. Maar wij zitten nu eenmaal in het schuitje, wij zullen dus moeten meevaren.

Zijn vlijmscherp mes drong reeds door het hout van het paneel, en het was gemakkelijk genoeg, met de nerf van het hout mede te gaan. Maar om dwars door het paneel te komen was het zaagje nodig, en dat nam dus weer enige tijd in beslag.

Er lag een trek van misnoegen op het gelaat van Raffles toen hij bromde:

— Nu zie je, wat het betekent, Charles, zo'n zaakje zonder goede voorbereiding te beginnen.

Vijf minuten later zou Raffles ruimschoots gelegenheid krijgen, zich op dat punt tevreden te stellen.

De twee mannen hadden het paneel uit de deur gelicht, en waren een tamelijk steile, met een loper beklede trap op gegaan, toen zij plotseling bleven staan.

En niet zonder reden, want op korte afstand had in het ledige huis de knal geklonken van een revolverschot.

HOOFDSTUK II

VERWIKKELINGEN RONDOM DE DOOD
VAN PAWEL MISHIKOF

De volgende ochtend bevatten een aantal Londense dagbladen een min of meer uitgebreid bericht omtrent een voorval, dat zich in de loop van de voorafgaande nacht had afgespeeld in het clandestiene speelhol van een zekere Mr. Higgins.

Charles Brand, de secretaris van Raffles, die nooit naliet, het voornaamste te verzamelen van allerlei krantenberichten, die betrekking hadden op een belangrijk geval, waarbij Raffles betrokken was geweest, heeft onder zijn mémoires, onder andere, zeker wel een dozijn dikke plakboeken, in een waarvan zich het volgende uitknipsel bevindt, dat hij waarschijnlijk als het duidelijkste en het kortste betreffende een

geheimzinnige moord had uitgekozen:

**RAADSELACHTIGE MISDAAD
IN SPEELHUIS****PORTIER DOODGESCHOTEN
DOOR ONBEKENDE****Hoe kwam zijn dochter in het huis?**

In de afgelopen nacht, ongeveer half drie, werd een patrouillerend agent van politie opgeschrikt door het horen van een luide knal in het speelhuus van Joe Higgins in de Marylebone Street, waar de politie juist anderhalf uur tevoren een ditmaal met succes bekroonde inval had gedaan.

Eerst drukte hij op de electriche

bel naast de huisdeur, en toen dit niet hielp, sloeg hij vastberaden de ruit in van een venster naast de stoep. Het glasgerinkel deed nog twee agenten toesnellen, en spoedig stonden de drie mannen binnen. Zij verzekeren dat er geen volle minuut zal zijn voorbij gegaan, sedert de eerste agent het schot hoorde vallen.

Natuurlijk hadden zij alle drie gehoord van de inval, en een hunner had er zelfs bij geassisteerd, waarna hij zijn gewone straatdienst had hervat. Zij konden dus niet anders dan het huis leeg wanen, daar alle bezoekers waren meegenomen naar het politie-bureau en de eigenaar van het huis een zekere Mr. Joe Higgins, op dat tijdstip zeer waarschijnlijk nog niet was vrijgelaten. Later is gebleken, dat Higgins precies om twee uur door de commissaris van politie voorlopig op vrije voeten werd gesteld.

Er was echter een ding, waarvan zij niet voldoende op de hoogte waren en dat is waarschijnlijk de oorzaak dat zij de juiste maatregelen niet namen. Zoals het nu was snelden zij alle drie de hoofdtrap op, na de deur te hebben geopend van de kamer waarin zij waren binnengeklommen, kwamen op het portaal, zagen daar een deur openstaan, en liepen daar naar toe.

Zij hoorden een zacht gekreun, en een hese sidderende stem, die iets op smekende toon scheen te vragen.

Op de drempel zagen zij een man op zijn rug op de parketvloer liggen, half ondersteund door een jong meisje, dat haar mantel en hoed nog aan had, en wier handen waren bevlekt met bloed, dat uit een wonde in de borst vloeide, van een man die zij onmiddellijk herkenden. De gewonde was de portier van het speelhol, Pawel Mishikof, en het meisje bleek zijn dochter te zijn.

Zij zagen direct dat de man verloren was, en er geen redding meer mogelijk was. Op een meter of drie afstand lag op de vloer een ouderwetse revolver, waarvan een van de patronen was afgeschoten.

De agent Sheridan, die het schot gehoord had ondervroeg 't meisje, maar kreeg slechts onsamenhangende woorden uit haar. Terwijl hij voorlopig bij haar en de stervende man bleef, onderzochten de twee andere agenten haastig het huis, in de hoop, dat zij nog iets zouden ontdekken. Uit hun onderzoek bleek dat er een inbraak had plaats gehad.

De tralies van het kelderraam aan de achterzijde van het pand waren doorgezaagd, en uit de geheime deur, die de bezoekers de gelegenheid bood, bij het minste alarm te ontsnappen, was een paneel gezaagd.

Mishikof had een sleutel van de voordeur zowel als van de achterdeur, en het is gebleken dat hij daarvan gebruik heeft gemaakt om het huis weer binnen te gaan, nadat de commissaris van politie hem had ontslagen. Het behoeft nu niet langer te worden verheeld, dat de politie het aan deze man heeft te danken, eindelijk een clandestiene speelhuishouder te hebben kunnen verrassen. Wat Mishikof echter zo laat weer in het huis deed, is niet duidelijk. Dat zal een nader onderzoek moeten uitwijzen. Ook de aanwezigheid van zijn dochter Ilona is vrij raadselachtig. Het meisje is natuurlijk zeer nerveus, spreekt zich zelve herhaaldelijk tegen, en men is thans bezig, na te gaan, hoe zij de nacht heeft doorgebracht, en in wiens gezelschap.

De revolver is in beslag genomen. In welk verband de inbraak echter staat met deze moord is nog niet uit te maken.

Ilona Mishikof is revuegirl, en er viel tot dusverre niet het minste op haar gedrag te zeggen. De politie heeft haar voorlopig in verzekerde bewaring genomen. Het zoeken is thans naar de dief of dieven, die door het keldergat en de geheime deur naar binnen zijn gedrongen.

De politie hoopt dat als het meisje tot kalmte is gekomen, zij opheldering zal kunnen geven.

Het bleek uit diverse krantenberichten, die in de loop van de dag verschenen, dat Ilona dat niet kon, of niet wilde. Zij verklaarde, dat zij niet wist wie haar vader had kunnen doden. Uitgesproken vijanden had hij niet. Dat er die nacht een inval zou plaats hebben wist zij ook niet, zo beweerde zij. Mishikof had in het speelhuis een kamertje op zolder, waar hij een enkele maal wel eens sliep als het erg laat was geworden. Hij woonde echter met zijn dochter, zijn vrouw was sedert een paar jaren dood, in een geheel andere wijk, deed overdag ander werk, en kwam pas om zeven uur s'avonds in dienst bij H. soms tot een uur, maar ook wel eens tot drie uur, als wanneer hij dan een paar uren sliep in zijn zolderkamertje, en van daar regelrecht naar zijn dagbetrekking ging.

Bij het zoeken naar een motief stuitte de politie al dadelijk op tal van moeilijkheden.

Het was bekend dat M. een ouderwets, stug en vrij hard man was, die het zeer nauw nam met het vrouwelijk fatsoen, maar die zielsveel van zijn dochter, zijn enig kind hield. Die liefde was wederzijds, maar toch hield de politie vast aan de theorie, dat het zijn dochter was, die hem om een of andere reden had doodgeschoten.

Men ging na wat het meisje zo laat in het huis deed, maar zij wilde alleen zeggen, dat zij haar vader ergens dringend over wilde spreken. Het zou laat worden, die nacht, en vermoedelijk zou hij dus in zijn dakkamertje hebben overnacht, als die noodlottige kogel niet aan alles een einde had gemaakt.

Maar waarom zij zo laat kwam, bleek aldra, al had zij zelf daarover met geen woord gerept. Na afloop van de voorstelling in de schouwburg, waar zij optrad, had zij in een restaurant gesoupeerd met Alex Bishop, een invloedrijk en machtig theateragent, die even gevreesd als gezien was bij talrijke opkomende en zelfs reeds lang in volle glans schitterende toneelsterren. Dit souper had tot bijna half twee geduurd. Scotland Yard zocht verder, en vond een vestiairemeisje, dat verzekerde, dat Ilona M.

aan de uitgang van het restaurant enkele woorden had gewisseld met een jonge, blonde, knappe heer, die zeer opgewonden scheen te zijn, en die zichtbaar boos, vertrokken was. Een ogenblik daarna was Bishop reeds aan haar zijde, maar zij voegde hem een paar heftige woorden toe, die niemand had verstaan, en snelde geheel alleen weg.

Scotland Yard is in zulke dingen bijzonder vasthoudend en ging eens zoeken naar die B. De man bleek Londen reeds verlaten te hebben, maar men vond zijn spoor nog voor de klok twaalf uur had geslagen terug in Dover. Hij maakte niet het minste bezwaar, een verklaring af te leggen. Inderdaad had hij met het meisje gesoupeerd. Hij had haar een uitstekende positie in Warschau aan het voornaamste theater aldaar in het vooruitzicht gesteld. Hij wist niet waarom zij plotseling zo boos was geworden, maar dat was van volstrekt geen belang, en hij kon ook niet zeggen wat zij verder gedaan had, want toen hij op straat kwam was zij verdwenen. Hij geloofde dat hij haar nog juist in een taxi had zien stappen, die onmiddellijk wegreed. Wat hem betrof, hij had afgedaan met Mejuffrouw Ilona Mishikof, en zij moest maar zien hoe zij haar carrière maakte zonder zijn invloed.

Dat laatste klonk tamelijk onvriendelijk, maar de politie had verder niet de minste aanleiding, de man vast te houden, die pas een week in Londen vertoefde, en het speelhuis van Higgins zelfs niet van naam kende.

Men trachtte de taxichauffeur uit te vinden, die het meisje gereden had. Dit onderzoek bleef zonder resultaat. De man meldde zich niet uit zich zelf aan, en werd ook niet gevonden.

Laat in de namiddag ging men Ilona M. nogmaals ondervragen, toen zij wat kalmer was. Zij vertelde nu dat zij het huis was binnengekomen met een tweede sleutel, die haar vader haar had gegeven, omdat hij niet wilde dat zijn dochter zou aanbellen aan dat slecht befaamde huis. Zij had zich er over verwonderd dat het er zo stil was, en toen had plotseling het schot geklonken, zij was op het geluid toegesneld, en had haar

vader stervende gevonden. De detective Ted Wensley, de man van Scotland Yard, die men had opgedragen deze zaak te onderzoeken geloofde stellig dat het meisje niet alléén het huis was binnen gekomen, en dat er een man op de achtergrond was, want dat een zo tenger meisje zou rondlopen met een zo zware revolver, die zij nauwelijks kon omvatten, leek hem absurd.

Met die revolver was het ook een zonderlinge geschiedenis. Het bleek onmogelijk, de winkelier te vinden, die het toch blijkbaar nieuwe wapen, dat nog maar enkele malen gebruikt kon zijn, had verkocht. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat het nummer onmiddellijk naar alle windrichtingen werd verspreid.

Zoals gezegd, werd het nu ook openbaar gemaakt, hoe het in elkaar zat met die overval in het speelhuis, waarvan zelfs Ilona M. niets had geweten. Het bleek dat de in zichzelf gekeerde portier gehandeld had onder de invloed van een felle haat tegen Higgins, die weer zijn oorzaak vond in de onbeschaamde houding van de speelhuisouder tegenover zijn dochter. Dat was alles, maar het sprak boekdelen.

Men ging eens nauwkeurig de tijden vergelijken, en toen bleek het dat Higgins op het tijdstip, dat het schot viel, gemakkelijk in het huis terug had kunnen zijn, met een speling van wel een kwartier, nadat hij uit het politiebureau ontslagen was.

Van dat ogenblik af ging het onderzoek, het was toen omstreeks twee uur in de namiddag, zeer bepaald de richting uit van de speelhuisouder.

Hij was een Amerikaan van een jaar of vijftig, die er zo iets als gewetensbezwaren volstrekt niet op na hield. Men ontbood hem nogmaals op het politiebureau, en vroeg hem wat hij die nacht gedaan had, nadat de commissaris hem op vrije voeten had gesteld. Hij zei dat hij onmiddellijk naar zijn particuliere woning was gegaan, maar dat klopte niet. Zijn butler zei dat het op zijn vroegst vier uur was geweest; het was zelfs reeds klaarlichte dag. Hij was gewekt

door het dichtslaan van de straatdeur.

Dit was natuurlijk een lelijk ding voor H., men wees hem op die tegenspraak en hield hem vast; ditmaal een weinig steviger dan de eerste keer.

Aldus stonden de zaken, toen detective-inspecteur Wensley omstreeks vier uur in de namiddag weer een nieuwe onaangename verrassing te slikken kreeg. Het was ongeveer twee uren, nadat de vroege middagedities van de voorname avondbladen waren uitgekomen, waarin onder meer ook melding gemaakt was van de gevangenhouding van Joe H., met een paar lieflijkheden aan diens adres erbij, die geen twijfel overlieten aangaande de stemming van de verantwoordelijke redacteur.

Scotland Yard ontving namelijk een kort anoniem briefje, met blokletters geschreven, dat als volgt luidde:

« Laat Joe Higgins onmiddellijk vrij. Hij heeft met de zaak in Marylebone Street absoluut niets te maken. Een man die het weten kan ».

Wensley lachte als een boer die kiespijn heeft. Hij hield niet van zulke briefjes, die somtijds een misplaatste grap waren, maar ook wel eens de zaak, waar het om ging, een geheel ander aspect konden verlenen.

Het briefje was geschreven op papier dat in elke kantoorboekhandel te krijgen is.

Men onderzocht microscopisch en analytisch de inkt, er was niets bijzonders aan. Het was gewone vulpeninkt. Men ging na wie het briefje had bezorgd. Het was niet bezorgd, maar door een openstaand raam van het politiebureau ongezien naar binnen gegooid. Het had misschien al vijf of tien minuten op de vloer van een verlaten spreekkamer gelegen, voor men het vond.

Wensley liet Higgins echter niet los.

Ilona M. had hij reeds om twee uur diezelfde namiddag uit de hechtenis ontslagen, of beter gezegd, op zijn advies had de commissaris van politie dit gedaan.

En nu, om half vijf, vroeg hij zich af:

— Had Ilona Mishikof misschien dat anonieme briefje geschreven?

HOOFDSTUK III

FRANK GOODWIN KRIJGT BEZOEK

Het was even over zes uur in dezelfde namiddag, toen er een taxi stopte voor een fraai, oud huis in de King Albert Road, waaruit een heer stapte, met wit, lang, golvend haar, een fijn, geestig puntbaardje, en een gouden bril, zoals men ze tegenwoordig niet veel meer ziet.

Hij was in het zwart gekleed en had een ebbenhouten wandelstok met een ronde, gouden knop in de hand, ook al een voorwerp, dat tot het verleden gaat behoren.

Hij ging de lage stoep op, en trok aan de bel, die daar binnen galmend weerklonk.

Het duurde enige ogenblikken voor de voordeur geopend werd door een bejaarde butler met een bleek, ernstig ge-

laat.

— Mijnheer wenst? vroeg hij hoffelijk, maar niet zeer uitnodigend?

— Mr. Godwin thuis?

— Neen, mijnheer, mijn meester dineert in de stad.

— Dat is vreemd, het is nog geen twee minuten geleden, toen ik hem dit huis zag binnengaan, dat, voor zover ik weet, zijn eigendom, of liever dat van zijn moeder is.

De bezoeker had het op onverstoortbaar, kalme toon gezegd; de butler beet zich even op de lippen maar zei koppig:

— Het is mogelijk, mijnheer maar Mr. Goodwin is niet thuis.

— Waarde vriend, laat me niet lachen. Evenmin als andere mensen kan

Mr. Goodwin tegelijkertijd hier en elders zijn. Mijn bezoek is van het grootste gewicht, zeg hem dat. Wacht even, ik geloof dat ik een goede introductie heb. Zeg hem dat ik kom namens Miss Ilona.

De oude butler schrok blijkbaar, keek de bezoeker doordringend aan, scheen nog even te aarzelen, liet hem toen binnen in de vestibule, wees hem op een gemakkelijke stoel, en zei, een weinig minder nors:

— Mr. Goodwin had belet gegeven. Ik zal hem echter zeggen namens wie gij komt, en misschien doet hem dit van gedachten veranderen. Wie moet ik aandienen?

— Mijn naam zal hem niets zeggen: Brown, Green, Black, White, wat doet het er toe?

Nog aarzelde de butler even, maar ging toch de brede trap op, sloeg een hoek om, en verdween uit het gezicht.

De bezoeker behoefde niet lang te wachten, want snelle stappen kwamen de trap af, en een ogenblik daarna stond Mr. Frank Goodwin voor hem.

Hij was een lange, goed gebouwde jongeman, die waarschijnlijk veel aan sport deed, met een open gelaat, dat echter iets weeks en vrouwelijks had, en sprekend gelek op de knappe dame, wier beeltenis boven de schouw hing, en die dus waarschijnlijk zijn moeder was.

Zijn gelaatskleur was diep bruin, waarbij zijn heldere, blauwe ogen goed zouden afsteken, als hij op dit ogenblik niet zo bleek was geweest.

Zonder iets te zeggen, vatte hij de bezoeker bij de arm, en bracht hem naar een spreekkamer, aan de straatzijde gelegen, waarvan hij de deur onmiddellijk achter zich sloot.

Toen wendde hij zich tot de bezoeker, en vroeg zichtbaar nerveus, bijna struikelend over zijn woorden:

— Gij komt namens Ilona Mishikof? Kent gij haar? Wat heeft ze mij te zeggen? Wie zijt gij?

De bezoeker had rustig een stoel genomen, haastte zich niet met antwoorden, maar keek de jongeman enige tijd aandachtig en onderzoekend aan.

Toen kwam rustig het antwoord:

— Ik ken Mejuffrouw Ilona Mishikof

in het geheel niet, waarde heer. Zij kon mij dus ook geen opdracht voor u geven. Ik noemde haar naam alleen om toegang bij u te krijgen, want ik begreep dat gij u in een zodanige toestand bevondt, dat gij stellig geen vreemdelingen zoudt willen ontvangen.

Het gelaat van de jongeman werd donkerrood van drift, en onmiddellijk daarop hernam zijn gelaat de kleur van zoëven, een vaalbleke tint, en uit zijn ogen verdween de drift.

Hij liet zich op een stoel vallen, en vroeg:

— Wat wilt gij daarmee zeggen? Wat is de bedoeling van uw komst? Gij moet dan toch iets weten van Ilona, dat gij haar naam als aanbeveling hebt genoemd.

— Dat zal ik u zeggen. Gij houdt inzig veel van dat meisje en zij... ook van u... tot gisternacht omstreeks twee uur.

Frank Goodwin staarde de bezoeker aan met een verwezen blik, en hij streek met zijn tong een paar malen over zijn droge lippen, voor hij in staat was om uit te brengen:

— Wat betekent dit alles? Gij zegt Ilona niet te kennen. Hoe kunt gij dan weten, dat ik van haar houd.

— Wel, het staat in de krant, antwoordde de bezoeker doodkalm.

— In de krant? herhaalde Goodwin toonloos. Houdt gij mij voor de gek?

— Geen sprake van. Ik spreek in volle ernst. Er stond een bericht in verschillende bladen, waarin sprake is van een jonge, blonde man, die gisternacht omstreeks half twee in de vestibule van een restaurant in het Westend een paar boze woorden wisselde met Mejuffrouw Ilona Mishikof... de dochter van de... van de hedennacht vermoorde speelhuisportier. Dat korte twistgesprek had plaats onmiddellijk na een souper, hetwelk de jonge dame gebruikt had in gezelschap van de theateragent Alex Bishop. Die jonge, blonde man zijt gij. Het bleef even stil, en toen zei Goodwin:

— Laten wij dat aannemen. Wat zou dat eigenlijk?

— Wel, dat is heel belangrijk, waar-

de heer. Het is u bekend dat zij dadelijk na die korte woordenwisseling van Bishop is weggelopen?

Weer een pauze. Dan de haperende stem van Goodwin:

— Neen, dat wist ik niet.

— O, neen? En toch was ze een paar seconden later bij de taxi, waarin gij wildet wegrijden. Waart gij dan werkelijk zo... zo... dronken, mijnheer Goodwin?

Het gelaat van de jongeman was op dat ogenblik jammerlijk om aan te zien. Het was vertrokken en asgrauw. Fijne zweetdruppeltjes parelden op zijn slapen.

Het was bijna niet te verstaan, wat hij zei, toen hij vroeg:

— Zijt gij van de politie? Een detective?

— Waarom vraagt ge dat? Neen, ik ben niet van de politie. Noem mij, tot nader order maar Brown.

— Dan begrijp ik niet...

— Gij zult het later wel begrijpen. Zijt gij dikwijls dronken, Mr. Goodwin? Neen, nu niet weer boos worden... Ik vroeg het niet uit nieuwsgierigheid. Ik meen het goed met u.

— Ik ben nog nooit dronken geweest voor... voor... gisteren, barstte Goodwin plotseling los.

— Aha. Nu maken wij al vorderingen want in dronkenschap doet men vaak zeer vreemde dingen, Mr. Goodwin. Maar niet waar, als het meisje dat men lief heeft er in toestemt om te souperen met een vent als Bishop... Vertel mij eens eerlijk, Mr. Goodwin hebt u wel eens nagedacht over de motieven, die Ilona konden drijven tot dat souper? Hebt u er wel eens gedacht, dat het voor haar van grote waarde kon zijn, zo spoedig mogelijk carrière te maken? Is het wel eens tot u doorgedrongen, dat zij eens een buitengewoon trots meisje kan zijn, dat zich niet wilde verbinden aan een vermogend man, terwijl zij zelf zo arm is als een kerkmuis?

— Neen, daarover heb ik mij nooit het hoofd gebroken, zei Goodwin zacht. Ik was, door het dolle heen. Ik dacht dat alles uit was. Ik heb er een borrel tegenaan gegooid, wat ik nog nooit heb gedaan.

— Ja... ja... en van het een komt het andere. Maar nu gaan wij verder, waarde heer. Ik zou gaarne alles haarfijn willen weten, maar gij behoeft mij niets meer op te biechten, ik zal verder het woord wel doen. Verbeter me maar, als ik het mis heb. Gij gaat dus weer naar de taxi, die u naar het restaurant heeft gebracht, en gij zit nog nauwelijks, met een dronken kop en een hart, boordevol gekwetste eigenliefde en jalouzie, of de berouwhebbende Ilona smijkt haar hele toekomst in het water, door de machtige theateragent in zijn hemd te laten staan, als ik mij zo eens mag uitdrukken en loopt u achterna, « om het weer goed te maken », zoals gij, jongelui, dat noemt. Nu, in de auto wordt het ook weer goedgeemaakt, en Ilona belooft dat zij nu onmiddellijk met haar vader wil gaan spreken over haar plannen, die ook de uwe zijn. Klopt alles? Goed... we gaan door. Gij echter dringt er op aan, zelf met haar vader te spreken. Maar de champagne, de whiskey, en vooral de Hollandse jenever laten zich niet door een berouw hebbend hart verdrijven. Dat koppige goedje werkt lang na. Apropos, waar kwam die revolver vandaan?

Deze vraag kwam zo onverwacht, dat Goodwin zijn stoel een eind achteruitschoof en zijn bezoeker aanstaarde met een mengeling van bijna bijgelovige vrees en ontzetting in zijn ogen.

Het was alsof hij iets wegslikte, dat in zijn keel opsteeg, en hem dreigde te verstikken. Maar eensklaps was het, als of hij met een uiterste krachtsinspanning zich zelf meester werd. Hij sprong op van zijn stoel, kwam op de bezoeker toe, schudde hem bij de schouder, en zel op schorre toon, maar met vaste stem:

— Zult ge mij nu eindelijk eens zeggen wie gij zijt, mijnheer? Met welk doel komt gij hier? Zijt gij een vijand? Wilt gij mij in het ongeluk storten?

De bezoeker keek de jongeman met zijn koele, grijze ogen enige ogenblikken onderzoekend aan, en antwoordde toen langzaam:

— Dat laatste kan ik in ieder geval ontkennend beantwoorden. Een vijand ben ik zeer zeker niet, al vertoont gij

eigenschappen, die het mij moeilijk zouden maken, u onder mijn vrienden te rekenen. Ik ben gekomen om u te helpen, als dat mogelijk zou zijn. Maar daartoe zou ik in de eerste plaats de waarheid moeten weten. Maar antwoord mij eerst op mijn vraag van zoëven. Zijt gij gewoon, een revolver te dragen?

— Neen, dat ben ik zeker niet gewoon maar gisteren had ik er een bij mij, naar het schijnt. Nu moet ik u een vraag doen... Hebt gij misschien gesproken met Iwan Rasputin, en heeft die iets... zou de schurk soms nu al, ondanks zijn beloften en zijn afpersingen...?

De ogen van de bezoeker begonnen te schitteren, en hij leunde voorover, alsof hij de ander de woorden uit de mond wilde trekken.

Goodwin echter, zweeg plotseling, beet zich op de lippen, en viel weer op zijn stoel neer, waar hij met sombere blik voor zich uit bleef staren.

De bezoeker met het fijne witte baardje bekeek zijn nagels eens, trok zijn wenkbrauwen bij elkaar, wierp de ander een doordringende blik toe, en zei:

— Gij hebt daar een naam genoemd, die mij niet volkomen onbekend is. Rasputin. Zeer waarschijnlijk geparenteerd aan de fameuze Rasputin, kwader nagedachtenis? Een uitgewekene, zoals Mishikof?

— Uitgeweken, maar om een geheel andere reden. Pawel Mishikof behoorde tot een der beste families van Moskou, tot de grote revolutie uitbrak. Hij was vermogend en had goede connecties. Zijn dochter, Ilona, bezocht een van de eerste kloosterscholen. Hij was officier bij de garde. Hij heeft deelgenomen aan de oorlog. Ach, dat alles zal wel uit de doeken worden gedaan in de kranten. Het is geen geheim meer, tenminste voor anderen niet. Hij zelf heeft er nooit over willen spreken, en zich vergenoegd met de minste baantjes om zijn enig kind een zo goed mogelijke opvoeding te kunnen geven. Ik had zo innig gehoopt, dat ik...

Een snik onderbrak zijn woorden, en hij bedekte de ogen met de hand.

— Ja, en toen kwam dit er tussen,

zei de bezoeker met een hoofdknikje. Het noodlot houdt, ons mensen, als marionetten aan de touwtjes. Als gij de revolver gisteren niet toevallig in uw zak had gehad...

Er volgde geen reactie op deze woorden.

Na een korte tijd hernam de bezoeker:

— Gij moet mij niet kwalijk nemen, als ik bij herhaling terugkom op het wapen, dat gij op zulk een noodlottig tijdstip... en natuurlijk zonder goed te weten wat gij deedt hebt gebruikt.

— Ik herinner mij niets. Ik was dronken, en ik wist niet wat ik deed.

— Neen, gij wist niet wat gij deedt, maar gij weet nog méér niet. Ik daarentegen weet een paar dingen, die aan anderen volkomen onbekend zijn. Zelfs aan u, Mr. Goodwin. En ik heb mij nu eenmaal voorgenomen, dit geval tot op de bodem na te speuren. Hoe lang hebt gij die revolver in uw bezit?

— Zeker niet langer dan een jaar. Ik heb dat ding gekocht tijdens een reis in Canada. Misschien heb ik er destijds een of tweemaal mee geschoten. Daarna lag het wapen in een kast op mijn slaapkamer. Soms stak ik het bij mij, als ik gevaar vreesde.

— Was dat gisteravond het geval?

De jongeman scheen even te aarzelen, en antwoordde toen als met tegenzin:

— Misschien wel.

— Van de kant van de theateragent Bishop misschien? Nu, ik dring niet aan. Gij hebt dus in het huis van Higgins met Mishikof gesproken, niet waar?

— Ja, ik heb hem gezegd dat ik zijn dochter lief had.

— Wat zei hij daarvan?

— Hij was niet alleen nijdig, maar lachte mij bovendien uit. Hij zei dat hij nu wel wist, wat er van vermogende lieden te verwachten was. Hij had leergeld betaald, zo zei hij. Vroeger had hij er midden tussen in gezeten, en zag het heel anders, maar nu stond hij aan de andere kant. Enfin, van het ene woord kwam het andere. Hij verbood mij elke omgang met zijn dochter. Ik was woest en hield in mijn zak de kolf van mijn

revolver omkneld...

— Ja, ik begrijp hoe het gegaan is, viel de bezoeker hem in de rede. Heeft Ilona u gezien, na de daad?

— Neen. Ik ben onmiddellijk gevlucht. Ik durfde haar niet afwachten. Maar zij weet natuurlijk dat ik het gedaan heb.

— Ja, dat is duidelijk. Daarom zwijgt zij ook tegenover de politie. Zij wil u sparen, ziet gij dat niet in?

— Het is mogelijk, maar zij wil mij ook niet meer ontvangen; zij wil niets meer van mij weten, zei Goodwin op doffe toon. Alles is nu uit tussen ons. En ik voel mij diep ongelukkig.

— Misschien komt alles nog wel in orde. Maar om op de revolver terug te komen. Er zijn nog vijf patronen op gevonden. Hebt gij zelf het wapen geladen voor gij de deur uitging?

— Ja, vroeg in de avond.

— Hadt gij dan nog patronen?

— Neen, ik heb een doosje moeten kopen... in een clandestien winkeltje.

— Dat is een lelijk ding. Die man zal zich wel niet als getuige aanmelden...

— Getuige? herhaalde Goodwin. Wat valt er te getuigen? Van de patronen is er één afgeschoten. Dat is alles. Als men te weten komt, dat het wapen mij toebehoort, ben ik natuurlijk verloren.

— Maar dat ontdekt men niet zo gauw, Mr. Goodwin. Er zijn niet veel mensen die het weten. Iwan Rasputin is een van die mensen, niet waar?

Er voer een schok door het lichaam van de jongeman, en hij vroeg:

— Hoe weet gij dat?

— Maar, waarde heer Goodwin, zijt gij dat alweer vergeten? Zoëven hebt gij een bedreiging geuit aan het adres van Rasputin, die iets zou hebben verklapt. Hij moet er dus iets van weten.

— Ik ontmoette hem vlak voor het huis, zei de ongelukkige jongeman op doffe toon, en ik voelde mij zo ellendig en beroerd, dat... dat ik veel meer heb gezegd dan... goed voor mij was... ik moest mij tegenover iemand uiten...

— Hij is geen vriend van u nietwaar?

— Neen, een vriend was hij zeker

niet en dat was wederzijds, want ik heb altijd het gevoel gehad, dat hij mij haatte. Hij benijdde mij mijn geld, dat hij mij voortdurend wist af te troggelen. Deze ochtend heb ik hem al bij mij gehad, toen de dag nauwelijks was aangebroken. Hij moest geld hebben, of hij zou mij verraden. En ik weet dat hij mij Ilona misgunt, ofschoon hij nooit enige kans bij haar zal hebben.

— Gij hangt geen zeer aantrekkelijk beeld van hem op, Mr. Goodwin.

Vertel mij eens, hebt gij hem gisteren in de loop van de avond nog gezien?

— Neen. Maar hij zei zelf, dat hij in het restaurant was geweest. Ik geloof dat het mij niet eens zou kunnen schelen als men mij aanstonds kwam arresteren. Overigens, lang zal dat wel niet duren, want de revolver spreekt tegen mij, en het zal niet lang geheim kunnen blijven, dat het wapen mijn eigendom was.

De bezoeker was opgestaan. Hij had zijn hoed genomen, en zei bedaard:

— Het is juist niet zeer waarschijnlijk, dat men dat ontdekt, Mr. Goodwin. De revolver is in een ander land gekocht een jaar geleden. Het is een zeer gangbaar model, dat bij tienduizenden in omloop is. Alleen het fabrieknummer zou tegen u kunnen pleiten, maar dat is nu bijna niet meer na te gaan. Ik denk dat gij in Canada niet eens een naam hebt behoeven op te geven.

— Neen, dat behoefde ik niet te doen, maar Rasputin deed het.

De bezoeker liet een zacht gefluit horen, en zei met hoogopgetrokken wenkbrouwen:

— En dat zonder de minste blijkbaare aanleiding? Nu, Mr. Rasputin ken ik niet, maar uit hetgeen gij mij nu van hem verteld hebt, leid ik af, dat hij een gevaarlijk heerschap is, die terdege in de gaten moet worden gehouden.

— Apropos, hadt gij die revolver destijds dringend nodig?

— Neen, eigenlijk helemaal niet, maar ik kocht dat ding op zijn aanraden.

HOOFDSTUK IV

DE TELEFOONPAAL

De bezoeker, die al bij de deur stond, schudde het hoofd. Hij wendde zich daar om, en zei:

— Waarschijnlijk zal ik nog wel eens terugkomen, Mr. Goodwin. Ik meen het goed met u. Beschouw mij als een vriend. Maar één vraag moet ik u nog stellen. Weet gij dat Higgins als de vermoedelijke dader is gearresteerd?

Goodwin liet het hoofd hangen, en antwoordde nauwelijks hoorbaar:

— Ik las het zoëven in de krant. Natuurlijk kan hij het niet gedaan hebben, ik hoop dat de politie nog vandaag wel zal inzien, dat hij het niet deed en hem zal vrijlaten.

De bezoeker schudde het hoofd en zei:

— Reken daar niet al te vast op. Er

is veel dat tegen hem getuigt. Hij had alle redenen om de portier een kwaad hart toe te dragen. Nu, wij moeten er maar het beste van hopen. Waar woont die Rasputin?

— Tot dusver nog ergens in de Commercial Road, maar hij heeft al aangekondigd, dat hij denkt te gaan verhuizen.

— Is hij vandaag geslaagd in zijn poging om u geld af te zetten?

— Ik heb hem vijfhonderd pond gegeven.

Weer dat veelbetekenende gefluit, en weer de wenkbrauwen die een heel eind de hoogte ingingen.

— Dat is veel geld voor iemand die niets bezit. En nu hem dit gelukt is, zijt

ge voorlopig niet van hem af. En nu nog een enkel woord, voor ik heenga, Mr. Goodwin. Gij hebt mij zoëven gevraagd, wie ik ben, en hoe ik alles wist. Hier is het antwoord: Gisternacht omstreeks half drie was ik in het huis van Higgins. De politie tast in het duister wat betreft de doorgezaagde tralies en de vernielde deur. Voor mij is dat geen raadsel, want ik deed het. Adieu, Mr. Goodwin en tot ziens.

Het volgende ogenblik was de deur dicht, maar de totaal overblufte Goodwin hoorde zelfs de stappen niet van de man, die zich verwijderde, na zijn zonderling bezoek.

De bezoeker verloor geen tijd, maar verliet haastig het huis, zonder de komst van de butler af te wachten, die hem trouwens evenmin hoorde heengaan.

Hij sloeg de eerste de beste zijstraat in, toen nog een, en vond op een straathoek een taxi geparkeerd staan, die daar blijkbaar op hem wachtte.

In de taxi zat Charles Brand, die zich de tijd had gekort met het lezen van een uitvoerig bericht over de moord in de Marylebonestreet.

Achter het stuur zat de reusachtige chauffeur Henderson, die dadelijk wegreed.

— Wel, vroeg Brand, zodra Raffles naast hem had plaats genomen, onkenbaar onder zijn vermomming met het witte baardje; hoe is het afgelopen?

— Wel, de arme jongen gaf het bijna onmiddellijk toe. Hij beweert niet te hebben geweten wat hij deed. Maar voor mij is de zaak hiermee nog lang niet gedaan. Voor ons, die in het huis waren is het raadsel bijna nog groter dan voor de politie, die alleen maar kan gissen. Ik zie dat je daar de Daily Express hebt. Hoe verklaart die krant de inbraak?

— Er staat een lang stuk in, maar niemand heeft er wat aan. De verslaggever begrijpt van de hele zaak geen steek. Als Higgins het deed, wat had hij dan nodig, in zijn eigen huis in te breken? vraagt hij niet ten onrechte.

— Zeer juist opgemerkt. Dat is voor een oningewijde ook nogal zonderling. Hoe legt die verslaggever de aanwezigheid van Mishikof in het huis uit?

— Er wordt gesproken over enige kostbaarheden en wat lijfgoed dat de man wilde halen.

— Staat er al iets in de krant over de persoon van de dode?

— Hij moet het vroeger goed gehad hebben in Rusland.

— Is dat alles? Nu, ik weet er méér van. Hij was een vermogend en machtig man. Dat alles werd weggevaagd door de revolutie.

— Zo uitgebreid staat het niet in de krant, maar ik lees er toch uit, dat hij vroeger betere dagen heeft gekend. Higgins zit intussen nog altijd in het cachot op het politiebureau. Voorlopig zullen ze hem wel vasthouden.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Het is een misgreep van de politie. Wat deed hij in het huis? Hij had er niets te maken, want het was leeggehaald door de politie. Ook kon hij niet weten, dat hij daar Mishikof zou aantreffen. Maar nu zullen wij eens aan het werk gaan, amice, want er valt niet alleen veel op te helderen in deze zaak, maar zij kan ons ook geldelijk voordeel opleveren. Die domme nerveuze jongen, heeft aan die Iwan Rasputin reeds nu een bedrag van niet minder dan vijfhonderd pond gegeven. Dat wil natuurlijk zeggen dat het er morgen duizend zullen zijn, en dat bedrag zal altijd groeien. Goodwin is van een onbesproken familie, en hij kan zich niets verschrikkelijkers voorstellen dan in aanraking te komen met de politie, en nog wel voor zulk een misdrijf. Een moord, in dronkenschap gepleegd op een portier. Ik moet nog van hem zien te weten te komen, bij welk clandestien handelaartje hij de patronen heeft gekocht. Is het lijk al geschouwd. Charles?

— Ja, dat is gebeurd.

— Heeft men de kogel in het lichaam gevonden?

— Neen. Die is dwars door hem heen gegaan, en men heeft het projectiel nog niet kunnen terugvinden.

— Dat zal ook niet zo gemakkelijk zijn. Zulk een stalen kogel dringt overal door, alleen een dikke muur is in staat, zijn vaart te stuiten. Maar die knal, die onbegrijpelijke, raadselachtige knal.

— Het klonk helemaal niet als een uit een revolver afgevuurd schot. Ik geloof te mogen zeggen dat ik verstand heb van vuurwapens. Dit klonk anders, heel anders. Het is merkwaardig, en ik moet zeggen, dat ik er niets van begriep.

— Maar Edward, wij hebben hem zien vluchten uit de kamer. Wij hebben de woordentwist gehoord. Wat valt er eigenlijk nog te betwijfelen?

— Ik kan niet anders dan twijfelen, Charles, of ik zou aan de scherpte van mijn eigen gehoor gaan twijfelen. Er was nog iets heel merkwaardigs. De stem van Goodwin namelijk klonk door, nadat het schot al gevallen was. Hij zou dus midden in een zin hebben moeten yuren, en dat is in strijd met alle opvattingen van de menselijke natuur.

Brand zei niets. Diep in zijn hart was hij er van overtuigd, dat Frank Goodwin, en niemand anders, de portier had neergeschoten, in een aanval van onbedenkerde drift en dronkenschap.

Na enige ogenblikken vroeg hij:

— Waarheen gaan wij nu?

— Naar het huis in de Marylebonestreet. Ik wil dat nog eens doorzoeken.

— Zou men ons toelaten?

— Zonder twijfel. Ik heb nog steeds een aanbeveling van een zekere hoofdinspecteur Baxter bij mij, die wel goede diensten zal bewijzen. Van dit ogenblik af ben ik dus de belangstellende criminoloog Darling. En dan denk ik er over Ilona Mishikof mijn diensten aan te bieden, als zij die tenminste wil aanvaarden. Zij moet zich in een ellendige toestand bevinden, dunkt mij. Een weinig troost zal ze dus wel kunnen gebruiken, vooral wanneer die zich op nuttige wijze uit. Maar ik geloof haar wel te kunnen zeggen, dat zij niet alle hoop moet laten varen, zelfs al zou Frank Goodwin op verdenking van de moord worden gearresteerd.

Raffles keek zijn vriend eens aandachtig in het gelaat, en zei:

— Luister eens, Charles, je denkt dat ik praatjes verkoop, zeg het maar eerlijk. Jij gelooft niet aan de mogelijkheid dat een ander dat schot kan hebben gelost. Kom er maar rond voor uit.

— Zo is het ook, Edward. Ik kan het eenvoudig niet geloven. Vergeet niet dat er een patroon is afgeschoten uit dat wapen.

— Ik zeg niet dat het wapen niet is afgegaan, amice, ik uit alleen maar de veronderstelling, dat de knal is overtroffen en als het ware gesmoord door het afgaan van een ander, veel krachtiger klinkend wapen.

— Maar als je gelijk hebt, Edward, riep Brand uit, als je gelijk hebt, dan... had er een tweede man moeten zijn.

— Die was er ook, Charles.

Brand wendde met een ruk zijn hoofd naar Raffles om, en keek hem met een blik van ongeloof in zijn grote, blauwe ogen aan.

— Ik heb tot dusverre niets willen zeggen, hernam Raffles glimlachend, maar nu ik bij Frank Goodwin geweest ben, en een en ander heb gehoord, ben ik van denkbeeld veranderd. Begrijp me goed, ik heb niemand herkend, ik heb alleen maar iets van een schaduw gezien, die bliksemsnel voorbijschoof langs de muur van de rechte gang, aan het begin waarvan wij stonden. Toen was die schaduw ineens weg, als of ze door de grond zonk en het kon dus niet anders of de man die de schaduw op de muur had geworpen, ging haastig de trap af, die daar is. Je herinnert je dat het een diensttrap is.

Het duurde vrij geruime tijd voor Brand hoofdschuddend mompelde:

— Ik heb daar helemaal niets van gezien. Maar ik neem direct aan dat jij je niet vergissen zult. Dat zou natuurlijk de zaak een ander aanzien geven, tenzij het Frank Goodwin zelf was, die daar vluchtte.

— Neen, dat is onmogelijk, Charles, want de jongeman kwam een ogenblik later in de gang, na het vertrek door de gangdeur te hebben verlaten.

Brand keek Raffles een ogenblik strak aan en vroeg toen afgemeten:

— Waarom deel je dat niet dadelijk aan de politie mee? Dan is de zaak immers in kannen en kruiken.

— Ik vrees van niet, Charles. Zeg zelf of het niet buitengewoon veel op een fabeltje zou lijken? Bedenk wel dat

ik dan de naam van Frank Goodwin ook zou moeten noemen. Wat zouden zij er van denken als ik met mijn verhaal van de schaduw aankwam? Ik zou worden uitgelachen. Neen, ik denk dat wij dit gevalletje zelf moeten ophelderen, maar... tegen een ruime schadeloosstelling.

Op dat ogenblik stopte de auto op enige afstand van het huis in de Marylebone Street. De twee vrienden stapten uit, en Henderson kreeg zijn instructies die hij met zijn gewoon laconiek glimlachje in ontvangst nam, nu en dan met het hoofd knikkend, ten bewijze dat hij het begrepen had.

Raffles had goed gezien. De agent voor de deur maakte niet het minste bezwaar om « professor Darling en zijn assistent » toegang te verlenen, zodra Raffles het briefje toonde, dat hij zeker wel een jaar tevoren op een bijzonder handige wijze aan de hoofdinspecteur Baxter had weten te ontfutselen.

Zo kon Raffles dus volkomen op zijn gemak het huis nog eens bezichtigen, waarin hij diezelfde nacht onder geheel andere omstandigheden geweest was.

Het bleek dat men het lijk van de ongelukkige portier reeds vervoerd had, en dat de fotograaf van het parket zijn werk al had gedaan, want zij vonden op het vloerkleed de twee kruisjes en het pijltje, die tezamen de ligging van het lijk aangaven, en de richting waarin de voeten wezen.

Een cirkeltje met een streep er door gaf de plek aan waar de revolver gelegen had, die nu natuurlijk ter griffie berustte.

Volkomen op zijn gemak liep Raffles het vertrek rond, en een poos zei hij geen woord, totdat hij zich plotseling tot Brand wendde, die meer het gelaat van zijn vriend dan het vertrek bestudeerde met de woorden:

— Waar zou de man, die het schot loste, hebben gestaan, denk je, Charles?

— Wel, ik vermoed bij de gangdeur, te oordelen naar de ligging van het lijk. Een man die door een kogel wordt getroffen valt negen en negentig van de honderd keren voorover.

— Dat zal ook hier wel het geval geweest zijn, maar het is mogelijk dat Ho-

na het lichaam van haar dodelijk gewonde vader op de rug heeft gewenteld. De richting van de voeten blijft dan natuurlijk ongewijzigd. Je hebt vanzelfsprekend opgemerkt, dat er nog méér deuren in het vertrek zijn; niet minder dan drie. Degene, die het fatale schot loste, kan ongeveer hier hebben gestaan dunkt mij, tussen de gangdeur en deze deur in. Deze tweede deur zag ik pas, na het gordijn terzijde te hebben geschoven, dat er voorhangt. Wij zullen eens zien, waarheen die deur ons voert.

Hij drukte de deurkruk neer, en trad een tamelijk ruim zijvertrek binnen, dat zijn licht ontving door een venster, uitziende op een binnenplaats.

Het had nog maar één andere uitgang, en toen Raffles deze tweede deur geopend had, glimlachte hij en zei:

— Hier is het kleine achtergangetje, daar is de diensttrap, en langs die witte muur recht tegenover de hoofdgang zag ik die schaduw van een man, waarover ik gesproken heb verschieten.

— Alles goed en wel, maar geen schaduw zonder licht. Waar brandde dan dat licht? In de hoofdgang was het niet, want alleen jouw zaklantaarn brandde, en die kan natuurlijk geen schaduw op de muur aan het einde hebben geworpen als die man zich om een hoek, en buiten ons gezichtsveld bevond.

— Volkomen juist, amice, maar ga eens voor die deur staan, en loop dan snel naar het begin van de trap. Zie je die kleine lamp daarboven aan de zoldering van het zijvertrek? Die moet gebrand hebben, want dat is de enige lichtbron, die licht op die witte muur daar kan werpen.

Brand maakte een gebaar van verwondering, en riep uit:

— Maar dat is bijna onmogelijk, Goodwin is niet door dat vertrek binnengekomen. Hij had er niets te maken.

— Neen, maar de man met de tweede revolver kan er zijn binnengekomen, zei Raffles droog weg. Hij is het vertrek doorgelopen, heeft de deur onhoorbaar geopend, en kon toen door een kier van het gordijn zien wat er gebeurde. Hij kon door die gordijnkier niet alleen zien, maar ook zijn revolver rich-

ten. Dat de politie van dat alles niets weet is niet te verwonderen. Wat wel te verwonderen is, is het feit dat de agenten niet hebben gezien, dat het licht nog brandde, toen zij kwam toelopen op het horen van de schoten. Of misschien wel gezien, maar er geen aandacht aan gewijd. Hoe het ook zij, Charles, die plafondlamp wierp licht op de muur, en ook de schaduw van de snelverdwiijende man. En die man is zeer beslist Frank Goodwin niet geweest. Laten wij nog eens naar binnen gaan, voor we die trap af gaan.

Zwijgend liepen de twee vrienden weer door het zijvertrek, en gingen door de deur met het gordijn er voor, de noodlottige kamer weer binnen.

Raffles besteedde nu uitsluitend zijn aandacht aan de wand van de kamer, die recht tegenover het gordijn was gelegen.

Hij bekeek aandachtig de houten lambrizing, die tot op manshoogte de muur bedekte, maar vond niet het minste spoor van een kogelgat.

— Wil ik op een stoel gaan staan, en het behang eens onderzoeken? stelde Brand voor.

— Absoluut overbodig, Charles, zei Raffles ongeduldig. Wij kunnen het gat onmogelijk zo hoog zoeken. Mishikof was eerder klein dan groot, en de man, die schoot, heeft dus zijn wapen zelfs een weinig naar beneden moeten richten. Maar je kunt mij op andere wijze helpen. Ga daar eens staan op de plek van het tweede kruisje; pas op dat je het niet uitveegt. Ja... zo... en nu ga ik achter het gordijn staan. Aha, ik zie het al, de kogelbaan is van richting veranderd. Dat had ik eerder moeten zien...

Hij kwam haastig weer binnen, liep op de tegenovergestelde wand toe, en klopte glimlachend op een vrij grote,

stalen brandkast, die niet ver van het raam stond.

Toen zei hij, als iemand die volkomen zeker is van zijn zaak:

— De kogel heeft deze kast geraakt, Charles, en wel in tamelijk schuine richting. Het projectiel is teruggeketst, ongeveer in een scherpe hoek met het gladde metalen oppervlak. Met de top van je vinger, kun je zo iets als een deuk voelen. Het raam heeft waarschijnlijk open gestaan, en de kogel is op die wijze buiten het vertrek gevlogen. Kijk eens, hier is het gat dat de kogel heeft gemaakt.

Raffles was op de andere wand toegestapt en in de eikenhouten plint was duidelijk het zuiverronde gatje zichtbaar dat de kogel gemaakt had.

Raffles haalde een dun, zakpotloodje te voorschijn, stak het in de opening, en riep verbaasd uit:

— Bijna tien centimeter ver de muur ingedrongen, en dat, na door een menselijk lichaam te zijn gegaan. Onmogelijk Charles, absoluut onmogelijk.

Meer opgewonden dan hij placht te zijn, en meegeslept door zijn speurlust ging Raffles naar het raam, sloeg het gordijn opzij en keek naar buiten.

Op ongeveer twee meter van het raam verwijderd, stond een van die zware, ouderwetse, houten telefoonpalen, die nergens meer in de grote steden in gebruik zijn. Deze paal zou natuurlijk door de telefoondienst worden weggehaald en in afwachting daarvan waren de draden reeds verwijderd; en alleen de isolatoren zaten nog op de roestige ijzeren stangen.

Raffles liet zijn ogen over het gladde hout van de paal gaan; eensklaps slaakte hij een kreet en riep:

— Kom eens gauw hier, Charles, daar zit het gat van de kogel uit de tweede revolver.

HOOFDSTUK V

OP ZOEK NAAR EEN PAPIERSNIPPER

Brand had langer nodig dan Raffles om het plekje, dat er uitzag als een ronde donkere stip op het verkleurde hout van de telefoonpaal te vinden.

— Kunnen wij niet in die paal klimmen? vroeg hij eindelijk.

— Jawel, Charles, maar dat zullen wij maar laten, zei Raffles. De politie moet de kogel in die paal vinden, en niet wij. En nu zullen wij eens verder zien.

— Je schijnt tevreden te zijn, Edward?

— Is een jager dat niet, als hij een goed spoor volgt? Een geleerde, die een van zijn stellingen door de feiten bewezen vindt? Want hier zijn twee kogels, Charles, zonder de minste twijfel. Dat

de kogel eerst de brandkast geraakt heeft en daarna in de paal is gedrongen, staat voor mij vast. Kijk maar, op het staal van de kast is bij invallend licht duidelijk de schamp van de kogel te zien. Het is nu wel zo helder als glas, dat niet de kogel van Goodwin, maar die van de « Schaduw » de portier heeft gedood. En dan moet het een kogel uit een voortreffelijke browning geweest zijn, want alleen zo'n projectiel heeft kracht genoeg, door het lichaam van een mens te gaan, dan nog te ricochetteren, en tenslotte in het hout van een telefoonpaal door te dringen. Vandaar die zware knal. De twee wapens zijn toevalligerwijze precies tegelijkertijd afgegaan, zodat het was alsof er maar één

schot klonk.

— Maar hoe is het mogelijk dat Goodwin niet gemerkt heeft dat hij mis schoot? riep Brand uit.

— Ik zie het zo, Charles: Toen hij schoot en de man zag vallen, kon hij niet weten dat er achter hem, achter dat gordijn daar, iemand stond, die ook vuurde. Bovendien was hij beschonken en niet helemaal toerekenbaar. Hoe had het bij hem kunnen opkomen, dat het niet zijn kogel was, die de portier doodde? Maar wij zijn er nog niet. Ik ben nog niet tevreden met hetgeen ik heb gevonden. Laten wij de achtertrap eens afgaan. Het zou mij niet verwonderen als ook die ons in de buurt van de achterdeur bracht.

Opnieuw gingen de twee mannen door het zijvertrek, bereikten het dwarsganggetje, en gingen de smalle, houten trap af, dezelfde trap, die in de noodlottige nacht de geheimzinnige schaduw langs haar treden had zien afdalen, zo snel dat Brand het niet eens had opgemerkt.

De trap was vrij steil, en scheen niet veel gebruikt te worden, want de treden waren nog geheel vlak, en de randen ervan zuiver en scherp.

Misschien had Higgins ook deze trap als een tweede uitvalspoort willen benutten, voor het geval de politie de geheime uitgang zou ontdekken.

Beneden kwam de trap uit op een klein portaal en het was hier dat 't niets over het hoofd ziende oog van Raffles het snippertje papier ontdekte, dat tussen een stijl van de leuning en het hout was blijven steken.

Het zag er uit als de hoek van een velletje schrijfpapier en was lichtgeel getint. Er stonden enkele gedrukte en ook enige geschreven woorden op niet meer dan een stuk of acht. Daar zou dus niet veel uit op te maken zijn.

Maar dat belette toch niet, dat Raffles met grote aandacht dat flardje papier bestudeerde.

Hij vouwde het zorgvuldig op, deed het in zijn portfeuille, en ging tot grote verwondering van Brand op de tweede traprede met het gelaat in zijn handen voorover gebogen zitten.

Er verliepen enige minuten, zonder

dat Raffles een spier bewoog.

Juist toen Brand zich ongeduldig begon af te vragen, waarom zijn vriend dat deed, sprong deze op, en riep uit:

— Een buitengewoon merkwaardige zaak, Charles. Zo iets heb ik werkelijk nog niet meegemaakt, en ik begin mij werkelijk te gevoelen als een tweede Sherlock Holmes.

— Op mij maakte je meer de indruk van « De Denker » van de Franse beeldhouwer Rodin, bromde Brand. Lag dat aan dat vodje papier? Wat was het?

— Beste Charles, je mag niet vergeten dat ook Holmes er van hield, te werken met « kleine verrassingen ». Zijn vriend, Dokter Watson, was daar vaak het slachtoffer van.

— Ik zou ook liever niet de rol spelen van die onnozele hals, die de zaken pas doorzag, als het kleinste kind ze al lang begrepen had, zei Brand, een beetje in zijn wiek geschoten.

— Niet boos worden, Charles. Ik beloof je dat je gauw genoeg van mijn ontdekking zult kennis nemen. Maar het genoeg, je te overrompelen laat ik mij niet ontnemen. Wie had dat van die knul kunnen verwachten? voegde hij er half binnensmonds aan toe. Maar hij loopt nu niet lang meer op vrije voeten daar kun je op rekenen.

— Noem in 's hemelsnaam een naam, Edward, riep Brand op een toon van komische wanhoop. Je hebt toch niet het oog op Rasputin?

— Ja, Charles, op Rasputin heb ik het oog, antwoordde Raffles. Straks hoor je er meer van, maar laten wij nu voortmaken, want ik kan mij niet voorstellen dat wij hier nog iets te doen hebben, en onze man mag ons vooral niet ontsnappen. We gaan direct naar Ilona Mishikof om haar te vertellen, dat het voor mij vaststaat, dat Frank Goodwin onschuldig is. En ook Higgins zal wel de langste tijd in zijn cel hebben doorgebracht. Het zal nog maar een paar dagen duren, Charles, voegde Raffles er ten slotte aan toe. Ik had eigenlijk wel eens willen zien, wat die brandkast bevatte, maar dat kunnen wij tot nader order uitstellen. Het is best mogelijk dat

er zich maar weinig van waarde in bevindt.

Raffles was opgesprongen, veerkrachtig en vol werklust, en klopte Brand op de schouder.

— Wij gaan nu allereerst naar de voorzijde van het huis, als je het goed vindt.

— Wat moeten wij daar doen? vroeg Brand.

— Kijken naar het slot van de huisdeur.

— Denk je dat er iets bijzonders aan dat slot zal zijn?

— Ik denk dat het niet goed werkt. Maar wacht, ik kan alleen gaan en jij kunt je tijd hier zeer nuttig doorbrengen met het zoeken naar eventuele snippers, ofschoon ik vrees dat dit de enige is geweest. Doe mij het genoegen en wacht hier op mij.

En voor Brand nog iets had kunnen zeggen was Raffles snel de gang ingelopen, en verdween uit het oog.

Alleen gebleven, moest Brand bij zich zelf erkennen, dat hij van het hele geval thans minder dan ooit iets begreep. Onder het zoeken naar nog meer snippers, overwoog hij, dat het vak van detective Raffles vrij wat beter afging dan hem zelf.

Nog geen half uur geleden had Brand er zijn hand voor in het vuur durven steken, dat Frank Goodwin de dader moest zijn. Volgens hem kon het niet anders. Hij was met het meisje naar dit huis toegekomen, dat stond vast en hij had met Mishikof gesproken.

En dan die schaduw, die Raffles zo snel had zien voorbijgliden.

De mogelijkheid, dat die schaduw van Goodwin had kunnen zijn, had Raffles uiteengerafeld op zijn klare, duidelijke wijze.

En nu wist men zo goed als zeker wie de man was, wiens schaduw op de muur zichtbaar was geweest.

Even zeker wist Brand, dat de schurk zijn lot niet zou ontgaan, ofschoon Brand nog niet goed kon inzien, hoe men de nodige bewijzen tegen hem zou kunnen verzamelen.

Het stond vast, dat Goodwin niets van de aanwezigheid van een tweede

man in het huis van de speelhuishouder had geweten.

Pas op straat had hij met Iwan Rasputin gesproken, naar zijn eigen zeggen. Ook het meisje had de schurk niet gezien, anders zou zij daar wel van gesproken hebben. Voor Ilona Mishikof was Frank Goodwin nog altijd de enig mogelijke dader.

Brand was op dat punt van zijn gedachtengang aangeland, toen Raffles al weer terugkeerde.

Zijn gelaat stond opgewekt.

— Iets ontdekt? vroeg hij aanstonds aan Brand.

— Niets; dat papiersnippertje dat jij gevonden hebt, moet het enige zijn geweest.

— En het deurslot, hoe stond het daarmee? vroeg Brand.

— Ik zag direct, dat het kleine lipje van het yaleslot defect is, en zeer waarschijnlijk met opzet defect gemaakt, gisteravond, even voor de politie kwam. Het blijft steeds in dezelfde stand staan, het veertje is uit het slot genomen, en dit had tengevolge, dat zelfs een kind die huisdeur te allen tijde had kunnen openen, eenvoudig door er tegen te drukken. Je begrijpt wat dat zeggen wil, Charles? Het wil zeggen dat in die noodlottige nacht iedereen die dit verkoos het huis kon binnengaan, en wij hadden ons dus werkelijk niet zoveel moeite behoeven te geven, om langs een omweg en met zoveel verlies van tijd, aan de achterzijde van het huis binnen te dringen.

— Het is merkwaardig. Zou Mishikof dat gedaan hebben?

— Dat is wel het waarschijnlijkste. Misschien heeft de man het tegenover Higgins en de bezoekers willen doen voorkomen, alsof de politie de deur geforceerd had, zonder dat hij er iets aan kon doen. Het was vrij onnozel geredeneerd, maar zo zal toch wel zijn gedachtengang zijn geweest.

— Ik meen mij te herinneren, zei Brand, dat er door de politie niet aangebeld is, en dat zou dus overeenkomen met jouw opvatting. Wat gaan wij nu doen?

— In de allereerste plaats iets eten,

en dan, zoals ik gezegd heb naar Ilona Mishikof. Rijd met mij mee, als je wilt, en wacht op mij. Misschien treffen wij haar nog thuis aan.

Raffles vermomde zich snel en nam weer zijn waardige houding van de bejaarde geleerde aan en zo gingen zij beiden weer langs de politieagent voor de deur, die beleefd salueerde.

Henderson bracht hen snel naar een klein restaurant in de buurt, waar zij zich haastig bedienden van een koude schotel, en daarna ging het in één ruk door naar het huis van Pawel Mishikof.

Het bleek, dat Raffles juist een paar minuten telaat kwam. Ilona Mishikof was juist vertrokken naar een repetitie. Het leven stelt harde eisen aan elke artieste, hoog of laag, en nu meer dan ooit mocht zij haar verplichtingen niet verzuimen, zij moest denken aan haar carrière.

Raffles gaf Henderson daarom opdracht hem naar de schouwburg te brengen waar het meisje optrad.

Zodra de auto stopte, stapte Raffles uit en zei tot Brand:

— Even geduld, amice. Ik hoop dat ik haar in een vrij ogenblik te pakken kan krijgen. Het kan mee- of tegenvallen.

Brand bracht zijn tijd zo goed mogelijk door met allerlei gissingen te maken naar hetgeen er op het briefje had gestaan, hetgeen natuurlijk geen enkel positief resultaat opleverde. Vervolgens stelde hij zich tevreden met naar de brede rug van Henderson te staren, die rustig de sportuitslagen in zijn krantje las, hetgeen hem een zonderling gevoel van kalmte en veiligheid gaf.

Het bracht hem aan het peinzen, want het was een zonderling denkbeeld, dat die man, die in alle opzichten geleek op duizenden andere Londense chauffeurs, behalve misschien door zijn brede schouders, deelgenomen had aan de zeldzaamste, ongelooflijkste avonturen in alle landen onder de zon tot zelfs in streken, die nog nooit door een blanke voet betreden waren. En daar zat hij nu en rookte zijn sigaretje, en las genoegelijk als een bedaard burgermannetje het verslag van de Cup Final.

Er was ongeveer een half uur verlopen voor Raffles terugkeerde.

Met de kruk van het portier in de hand zei hij op zachte toon een paar woorden tot Henderson, die onmiddellijk zijn lectuur staakte en zijn sigarettenpeukje uit het zijraampje gooide. Toen stapte Raffles in en ging naast Brand zitten, die aandachtig het strakke gelaat van zijn vriend bestudeerde, en toen vroeg, omdat deze bleef zwijgen:

— Hoe nam zij het op? Je hebt haar toch gesproken?

— Ik moest bijna een kwartier wachten. Zij was juist op het toneel. Toen zij eindelijk naar mij toekwam, toonde zij zich zeer gelukkig, met wat ik haar heb kunnen mededelen. Zij veranderde er geheel en al door. Zij moet wel veel van die jongen houden.

— Geloofde zij nog dat hij het deed?

— Wat kon zij anders geloven? Zij had immers zijn revolver gevonden. Moest zij niet denken dat zij alleen met hem en haar vader in dat huis was? Zij heeft een vreselijke strijd met zichzelf gevoerd, toen zij hoorde dat Higgins was gearresteerd, verdacht van de moord. Ik vond het fijn haar gelaat zo te zien ophelderen, en tranen van geluk te zien in haar ogen. En nu gaan wij maar weer verder, Charles. Nog even geduld, en ik beloof je dat je tegenwoordig zult zijn bij het laatste bedrijf van dit kleine drama en ik geloof te mogen voorspellen, dat het aan dramatische spanning niet zal ontbreken.

— Waarheen gaan wij nu?

— Naar een garage om een auto te huren.

— Wat wil je met nog een auto doen? vroeg Brand verbaasd.

— Het is mij eigenlijk niet om een auto te doen, Charles, tenminste niet om de wagen zelf te gebruiken. Maar, hier zijn wij er, geloof ik, al.

Henderson stopte op een paar huizen afstand van een grote garage in een tamelijk stille wijk.

Nieuwsgierig volgde Brand zijn vriend zonder het minste begrip van wat die daar te zoeken kon hebben.

Hij zag dat Raffles haastig liep naar het kantoortje van de administrateur

en op gedempte toon een paar woorden met hem sprak.

De man raadpleegde een lijstje, draaide een telefoonnummer, er verlieden vijf minuten en toen kwam er een keurig gekleed chauffeur te voorschijn, met wie de chef sprak.

Vervolgens liep het drietal langs een rij glimmend gepoetste auto's en toen voorbij een reeks, die juist aan de buurt was om te worden schoongemaakt.

De verbazing van Brand nam toe, toen hij zag, dat Raffles in een grote wagen stapte, die juist op het punt stond, door een paar werklieden te worden weggehaald en op de brug gezet.

Hij zag hoe Raffles alle kussens een voor een omdraaide, de dikke mat uit de wagen trok, tussen de reten van de zitting zocht, tot hij hem ineens een uitroep van voldoening hoorde slaken, en tot de chauffeur zeggen:

— Daar ligt een snipper papier. Geef mij dat papiertje eens, maar schrijf eerst de letters over, die je er op ziet staan.

Verbluft deed de man wat hem gevraagd werd, en krabbelde met een potlood de letters, die op het papier stonden in zijn opschrijfboekje.

— Wees nu zo goed en laat door de chef controleren, of je de letters nauwkeurig heb overgeschreven. Klopt het? Geef mij dan dat snippertje papier. Bedankt. Hier... drink daarvan een glas op

de gezondheid van je vrouw of van je meisje. Je weet immers zeer nauwkeurig door wie de wagen gisteren gebruikt is?

— O ja, dat ben ik nog niet vergeten, mijnheer, grinnikte de man, blij met zijn fooi. Gisteren en de halve week die daaraan voorafging.

Een hoofdknik van Raffles, en toen voegde hij zich weer bij Brand, het stukje papier zorgvuldig in zijn portefeuille opbergend bij het snippertje van de brief dat hij gevonden had op de trap in het huis van Higgins.

— En nu zullen wij eens zien hoe het met onze vriend Goodwin staat, en waar zijn boze geest Iwan Rasputin uithangt. Wij kunnen het een zowel als het andere telefonisch afdoen, riep hij uit, voor Brand nog iets had kunnen vragen.

Raffles ging een publieke telefooncel binnen, bleef daar enige minuten telefoneren, kwam weer te voorschijn, nam Brand onder de arm, en zei op straat laconiek tot hem:

— Frank Goodwin maakt het goed, heeft ongeveer twee uren geleden Rasputin, die hem nog eens duizend pond kwam vragen, de deur uitgegooid. Ik heb je wel gezegd dat het steeds crescendo zou gaan met zulke bloedzuigers. Wat Rasputin betreft, die is een half uur geleden met een auto naar Dover vertrokken en zit op dit ogenblik waarschijnlijk op de boot naar Calais.

HOOFDSTUK VI

NAAR PARIJS

Een half uur later was Brand reeds in volle actie om snel een valies te pakken en de papieren uit te zoeken, die Raffles zou kunnen nodig hebben.

Wat zij zo plotseling in Calais en verder in Parijs te zoeken hadden, was hem niet helemaal duidelijk, want zou men te Parijs nog veel minder bewijzen van Rasputins schuld bijeen kunnen brengen dan hier in Londen, zo kwam het hem voor.

Ook zocht hij vruchteloos naar de redenen, waarom de Rus zo plotseling verdwenen was. Welk gevaar kon hem hier dreigen? Natuurlijk, Raffles kon aan de politie mededeling doen van zijn ontdekking van het tweede kogelgat in de telefoonpaal, maar van die ontdekking

wist de man toch niets af. Hij moest zich toch veilig wanen. Men had reeds driemaal iemand beschuldigd, en Higgins zat nog steeds in arrest, wat had hij dan zelf te duchten?

Raffles had verteld, dat Frank Goodwin hem telefonisch had medegedeeld, Iwan Rasputin te hebben ontvangen op een wijze, die hem wel voor goed de lust zou benemen, nog eens terug te komen, en zijn pogingen tot afpersing te betalen. Hij moest dan maar naar de politie lopen, als hij daar lust in had.

Waarom had Rasputin die raad niet onmiddellijk opgevolgd, om zich te wreken, en wat had hij, nu hij dat niet gedaan had, met zijn onnozele vijf honderd pond sterling, die hij Goodwin had

afgezet, in Parijs te zoeken?

Er was nog iets anders dat de gedachten van Brand bezig hield.

Waaraan had Goodwin de moed ontleend, Rasputin te weerstaan? Weliswaar moest het bezoek van Raffles zijn gevoelens jegens de Rus hebben gewijzigd, maar hij moest zich toch nog altijd voor schuldig houden, en dus bevreesd zijn voor de man, die dat wist.

Hij legde deze laatste vraag aan Raffles voor, die bezig was, zich in zijn slaapkamer te kleden voor de reis, en deze antwoordde met een glimlach:

— De oplossing daarvan is al heel eenvoudig, *amice*. Toen ik onderzoek deed naar het deurslot heb ik in de vestibule Goodwin opgebeld, en hem gezegd welke sporen ik gevonden heb. Ik kondigde mij natuurlijk aan als Brown. Waarschijnlijk is Rasputin even later verschenen, en zag zich toen natuurlijk een ontvangst toebedeeld, die hem heugen zal. *Simple comme bonjour*.

— O ja? Is het ook eenvoudig, dat Rasputin daarop niet onmiddellijk een anoniem briefje aan de politie heeft gestuurd? En waarom is hij dan zo hals over kop gevlucht, zonder schijn of schaduw van reden?

— Het sluit alles als een bus, *amice*.

Brand keek hem met open mond aan, en zei, een weinig gepikeerd:

— Nu, dan heb ik verder niets meer te zeggen. Alleen heb ik van een bus die sluit andere opvattingen gehad. Ik wil je dan wel zeggen, dat voor mij de zaak iedere minuut raadselachtiger en ingewikkelder wordt.

— Nog even geduld, want de oplossing staat voor de deur, Charles, troostte Raffles hem. Gedurende dit korte zeereisje hebben wij misschien wel gelegenheid de zaak eens te bespreken. Bedenk wel, dat ik zelf nog niet helemaal zeker ben van een volledig bezit van bewijsmateriaal. Heb je alle papieren die ik zou nodig kunnen hebben?

— Alle papieren zitten in mijn portefeuille. Wij reizen onder ons gewone pseudoniem, jij bent Lord Edward Palmhurst, en ik ben je secretaris Charles Brunt. Nemen wij Henderson mee?

— Neen. Dit is een zaak, waarbij wij

hem wel kunnen missen. Hij heeft een paar dagen vakantie wel verdiend. Ik geloof, dat hij graag naar Ierland wil, naar zijn oude moeder. Hij heeft haar in geen half jaar gezien.

— Hoe lang, denk je, zullen wij weg blijven?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen. Als alles meeloopt, kan het in een paar dagen achter de rug zijn.

Het bleef even stil, en toen hernam Brand, Raffles vragend aanziende:

— Gaan wij Rasputin in Parijs halen en naar Londen terugbrengen?

— Neen Charles, natuurlijk niet. Dat is werk voor de politie, ofschoon het nog de vraag is of de Franse regering hem wel zou uitleveren. Maar nu genoeg gepraat, want er is niet veel tijd te verliezen.

— Hoe reizen wij?

— Met mijn eigen motorboot. Ik heb geen lust om te wachten op de volgende Kanaalboot, die pas vanavond vertrekt. Henderson heeft mij verzekerd dat de « Zeemeeuw » in uitstekende staat is, en al is de boot niet groot, het weer is prachtig, de zee is spiegelglad, en de overtocht zal een waar plezierreisje zijn. Ik beloof je, dat je mij aan boord vragen moogt stellen, zo veel je wilt, ofschoon ik je nogmaals verzeker, dat ik nog niet voldoende bewijzen bij elkaar heb. Maar nu hebben wij daarvoor geen tijd. Wij moeten gebruik maken van het gunstige getij. Je weet dat de boot in Dover ligt, en Henderson brengt ons daarheen met de wagen.

Onder het spreken had Raffles zijn das gestrikt, en wierp toen een vluchtige blik in het valies, dat reeds bijna gevuld voor hem stond.

De passen waren in orde, de uitklaringspapieren voor de boot, er mankeerde niets, en hij klopte Brand vriendschappelijk op de schouder, zeggende:

— Keurig in orde, *amice*.

Een kwartier later hadden de twee vrienden het huis verlaten, waar nu alleen de oude Gaston de trouwe, Franse kamerbediende achterbleef, om op het huis te passen.

De auto stond al voor het hek geparkeerd, Henderson zat met een opgewekt

gezicht achter het stuurwiel, de valiezen werden ingeladen, en de tocht naar Dover begon, waar de wagen enige uren later, bedekt met een laag stof, aankwam.

Men vond de « Zeemeeuw » op haar gewone ligplaats in de haven van de Koninklijke Jachtclub, en Raffles en Brand konden zich bijna onmiddellijk inschepen, want een telefonisch bericht had de opzichter van het botenhuis reeds van tevoren verwittigd.

Henderson kreeg nog enkele instructies, en bleef een ogenblik op de steiger kijken naar het vertrek van de ranke boot, geschikt voor twaalf personen, en voorzien van een hut met vier slaapplaatsen.

Raffles had achter het roer plaats genomen, goed beschut achter de glazen wand van de stuurhut.

Op die plek kon hij ook gemakkelijk de motor bedienen, en aan een bemanning van twee koppen had het scheepje dan ook ruimschoots voldoende.

Aanvankelijk moest Raffles al zijn aandacht besteden aan de navigatie, want het is meestal zeer druk in de omgeving van Dover van binnenvallende en uitgaande schepen, maar het was bijna windstil, en dat was een groot voordeel.

De schemering breidde zich langzaam over die kalme rust uit, zodra de zon achter de kim was verdwenen, maar toen was ook de Franse kust reeds in zicht.

— Calais, riep Brand uit. Voorlopig zeker het einde van onze reis?

— Het voorlopige einde is Parijs, antwoordde Raffles. Tenminste ik hoop onze man daar aan te treffen.

— Is dit alles wel de moeite waard, Edward? Hij kan onmogelijk veel geld bij zich hebben.

— Dat denk je maar, verbeterde Raffles laconiek.

— Goed, laten wij aannemen dat hij wel de nodige duiten bij zich heeft, wij mogen niet vergeten dat wij met een verkwister te doen hebben, met een speler, die zijn geld dadelijk weer in Parijs zal uitgeven.

— Hij ziet wel kans om weer aan een nieuwe voorraad duiten te komen, ant-

woordde Raffles rustig, met zijn ogen gericht op de haveningang, die op ongeveer twee mijlen afstand flauw zichtbaar werd.

Brand keek Raffles verbluft aan. Toen zei hij berustend:

— Ik zal het maar opgeven. Naar het schijnt ben ik er volkomen naast. Je moet dingen ontdekt hebben, die de zaak een geheel ander wending geven. Kort en goed, zeg mij nu eens eindelijk, Edward, is Rasputin de schuldige of niet?

Even dwaalde er een vreemd glimlachje om de lippen van de Grote Avonturier, en toen antwoordde hij, even de lucht raadplegend, waarin zich wolken begonnen te vertonen:

— Iwan Rasputin is zeker een laffe bandiet, Charles, maar ik ben er bijna zeker van, dat hij Mishikof niet heeft doodgeschoten.

— Houdt je mij voor de gek, Edward. Kom je nu terug op je oorspronkelijke opvatting? Heeft Frank Goodwin het dan weer wél gedaan?

Raffles schudde het hoofd, en antwoordde:

— Frank Goodwin is en blijft volkomen onschuldig aan de moord op Mishikof. Hij wist niet wat hij deed, en Rasputin heeft hem eenvoudig gesuggererd, dat hij de portier heeft doodgeschoten.

Een ogenblik begonnen de ogen van Brand te schitteren, terwijl hij uitriep:

— Het is dom van me. Ik moest niet dulden dat ik mij door je laat beetnemen. De schuldige zit al in de gevangenis. Het is Higgins.

Raffles zette grote ogen op, liet toen een kort lachje horen, staarde Brand verbaasd aan, en merkte toen droogweg op:

— Dat zou inderdaad merkwaardig zijn, Charles. Wil je mij dan eens het doel opgeven, waarom wij nu zo overhaast naar Parijs zijn vertrokken? Wat hebben wij daar te zoeken, als de Londense politie de dader al heeft?

Brand maakte een gebaar van moedeloosheid en zei zuchtend:

— Dan geef ik het op. Je zult moeten toegeven dat je mijn zenuwen op een ondraaglijke wijze in spanning houdt.

— Kom... kom... nog even geduld, amice, het zal niet lang meer duren, of je zult de oplossing van het raadsel bijwonen, tenminste wanneer alles verloopt zoals ik het voorzie, en ook ik ben nog niet zo zeker van mijn zaak. Hier is de haven, het scheepvaartverkeer is druk het begint langzamerhand te schemeren, en je zult me nu mijn aandacht aan de boot laten besteden.

En daarmee moest de nieuwsgierige Brand het voorlopig doen. Overigens zijn aandacht werd aldra naar iets anders getrokken, want de aankomst in een drukke haven blijft steeds en onder alle omstandigheden indrukwekkend en belangrijk.

Tegelijk met « De Zeemeeuw » voeren nog een aantal andere schepen binnen.

Raffles wist op een handige wijze tussen de zuiderpier en een groot houtschip door te glippen. Brand keek uit naar de steiger van de Engelse Kanaalschepen, en riep na een paar minuten:

— Daar ligt het schip. Wij hebben verbazend snel gevaren, want zij zijn nog bezig de boot vast te maken, maar de passagiers zullen wel al aan wal zijn gestapt.

— Dan zijn wij, jammer genoeg, een kwartier te laat, amice, want dan zal de trein naar Parijs wel vertrokken zijn.

Brand raadpleegde zijn polshorloge. Hij stampvoette van ongeduld, hakend naar het einde van dit avontuur, een einde dat hij nog niet kende, maar dat hij wist zeer spannend te zullen zijn.

Hij begreep, dat Raffles zelf nog enige schakels miste in de keten van bewijsvoering, anders zou hij hem stellig wel iets naders hebben verteld. Hij besloot dus maar rustig af te wachten, want lang kon de verklaring nu niet meer uitblijven.

Toen de « Zeemeeuw » eindelijk een plaatsje had gekregen van de havenmeester om te meren, dicht bij de aanlegplaats van de Kanaalboten, bleek het dat de trein naar Parijs ruim twaalf minuten geleden was vertrokken.

Brand was er verdrietig om, en zei:

— Hadden wij nu onze Rolls Royce maar hier.

— Er zijn hier wel goede wagens te

huren, Charles. Ik herinner mij een garage vlak bij het station. Vlugh, want wij moeten de trein zien in te halen.

Het bleek werkelijk dat de garage daar nog altijd was, en voor een niet al te hoog bedrag kon Raffles een uitstekende, snelle auto huren, die gemakkelijk honderdtwintig kilometer per uur haalde.

Het was een groot geluk, dat Raffles in dit noordelijke deel van Frankrijk zo goed bekend was, want overal begon men reeds de lichten te ontsteken. Een half uur later zou het volslagen donker zijn. Met vaste hand zat Raffles aan het stuur en reed met een sneltrein vaart over de brede verkeersweg, in de richting van Parijs. Even voor Soissons, kwam een rij lichten in zicht, die als een reusachtige glimworm dicht langs de grond scheen te kruipen. Het was de boottrein naar Parijs.

De trein, die hier en daar aan voorstadstations moest stoppen en daardoor veel tijd verloor, werd ingehaald en ten slotte voorbij gereden.

Raffles reed onmiddellijk naar het Gare de L'Ouest, waar de twee mannen haastig iets, in het stationskoffiehuis aten, want zij waren zeer hongerig.

De trein kwam precies op tijd aan, en Raffles en Brand stelden zich enigszins verdekt op bij de uitgang. Er ging een kleine schok door Brand, toen hij de lange, goed geklede figuur ontwaarde van Iwan Rasputin. Op het gelaat van de Rus lag een uitdrukking van spanning en ongeduld. Hij moest uitstekend bekend zijn in Parijs, want hij keek niet zoekend rond, als zo menig reiziger, die in een onbekende stad aankomt, maar liep dadelijk naar de uitgang, wist een taxi te veroveren, wees nors de hulp af een kruier af, die zijn valies wilde dragen, en reed weg.

Maar niet zo vlug, of Raffles en Brand hadden in hun auto kunnen stappen, en konden nu de taxi gemakkelijk volgen. De taxi reed naar het hartje van de stad, en stopte voor een nachtcafé, waar veel vreemdelingen kwamen, maar hoofdzakelijk artiesten.

Rasputin was uitgestapt, rekende af met de chauffeur, en zond hem weg. Hij

gaf zijn valies in bewaring aan de negerportier, en ging het opzichtige artiesten-café binnen.

— Mijn hemel, wat zoekt hij daar? riep Brand in de grootste verbazing uit. Waarom gaat hij niet naar een hotel?

— Omdat hij voor het ogenblik veel gewichtiger dingen te doen heeft, Charles, zei Raffles glimlachend. Een van zijn melkkoetjes is hem ontsnapt, en nu zoekt hij naar de tweede. Trek niet zulk een verbaasd gezicht, maar kom mee.

Zij parkeerden hun auto naast het

trottoir en gingen het restaurant binnen.

De kleine zaal was nog bijna geheel gevuld, en vol gelach, muziek en lawaai. Brand liet zijn blikken rondgaan en zag aldra Rasputin, die in gesprek was met een breedgeschouderd man, vrij groot, met pafferige wangen, en een kale schedel.

— Met wie staat hij daar te praten? vroeg Charles zacht.

— Met de tweede melkkoe. Met de man, die Mishikof heeft doodgeschoten. Met Alex Bishop.

HOOFDSTUK VII

DE GODIN DER GERECHTIGHEID

Brand keek gefascineerd naar de grote man met zijn kaal hoofd, die zich allesbehalve op zijn gemak alleen te voelen en met een zakdoek zijn bleek gezicht bette. Het volgende ogenblik had hij met Rasputin de roerige zaal vol saxofoonmuziek verlaten. Onmiddellijk volgden Raffles en Brand hen, en zagen dat zij blijkbaar stonden te wachten op een taxi waardoor zij volop gelegenheid hadden naar hun eigen wagen te gaan om stante pede weg te kunnen rijden.

Eindelijk kwam er een lege taxi aanrijden, Rasputin wenkte de chauffeur, sprak even met hem, het tweetal stapte in, en de taxi reed weg.

Raffles volgde hen op korte afstand.

De rit duurde nauwelijks een kwartier, toen de taxi stil hield voor een groot, nieuw hotel dicht bij de Madeleinekerk.

— Hij schijnt hier te logeren, zei Raffles, onmiddellijk zijn wagen naast het trottoir parkerend. Hij gaat met Rasputin naar binnen; de zaak schijnt dus niet in de taxi afgehandeld te zijn. Maar hij ziet er uit, als de geest van Jehu.

— Ik kan mij nog steeds niet begrijpen, dat hij het heeft kunnen doen, zei Brand hoofdschuddend. Wat was zijn motief?

— Een heel menselijk motief, Charles een samenvoegsel van haat, liefde en jalousie. Maar nu niet langer praten wij moeten ze in 't oog houden. Waarschijn-

lijk zal Rasputin een gesprek met hem hebben in de logeerkamer van Bishop, of hij gaat eenvoudig mee om het geld in ontvangst te nemen.

— Dus Rasputin weet dat Bishop de dader is?

— Natuurlijk. Hij zag het hem doen. Vluc naar binnen.

Toen de twee vrienden in de vestibule kwamen, ging de lift juist naar boven, met Bishop en Rasputin.

— Het nummer van de kamer van Mr. Bishop, zei Raffles kortaf tot de portier. Geef mij dadelijk een kamer naast die van hem, alstublieft, hier is mijn mandaat.

Raffles, die op alles gerekend moest hebben, liet de verschrikte nachtportier een aanstelling als detective van Scotland Yard zien.

— Bij Jove, sir, zei de man in goed Engels, wat is er aan de hand? Wij krijgen hier toch geen schandaal?

— Ik zal dat zoveel mogelijk zien te voorkomen, zei Raffles kortaf. Is er een kamer met een verbindingsdeur?

— De badkamer.

— Goed. Vluc dan. Houd de lift even tegen, of laat ze weer dalen, als het kan, zodat die tussendeur ongemerkt kan worden geopend.

De portier snelde direct naar de liftkooi en drukte op een elektrische knop. Het gezoem van de motor, die de lift omhoog voerde hield dadelijk op, en de man zei haastig.

— Kamer 47, derde verdieping. Ik zal zeggen dat het een vergissing was. Om's hemelwil geen schandaal heren.

Raffles en Brand waren de trap reeds bij drie treden tegelijk opgestormd, vergezeld door een in korte woorden op de hoogte gebrachte étagekelner. Met een looper opende deze man vlug de gangdeur van de badkamer, en toen was het al heel gemakkelijk, de grendels terug te schuiven van de verbindingsdeur, die alleen aan de zijde van de badkamer gesloten kon worden, met de knippen. Er was een sleutel aan de andere kant, maar die stak Raffles vlug in zijn zak.

De étagekelner was nauwelijks verdwenen, of er werd een sleutel in het

slot van de logeerkamer gestoken, en op hetzelfde oogenblik opende Raffles de tussendeur op een kiertje.

Zelf in de duisternis staande, met de hand om de kolf van hun revolver, zagen Raffles en Brand hoe er licht gemaakt werd in de logeerkamer, en toen hoorden zij een zware stem, die ongeduldig in het Engels zei:

— Zeg nu eindelijk wat je me te zeggen hebt, Rasputin. Ik begrijp niet, dat dat in de taxi niet had kunnen gebeuren.

— Dat bracht de aard van het onderwerp mee, klonk de scherpe stem van de Rus, die op spottende toon sprak. Zie je, ik weet dat je verbazend vlug bent met een vuurwapen.

Het bleef een oogenblik stil na deze woorden, en toen bromde Bishop nijdig:

— Ik weet niet waar je het over hebt, en wat je van me wilt. Kom ter zake, want het is laat, en ik ben vermoeid. Wat wil je.

— Geld, klonk het laconiek. Haal je portefeuille maar voor de dag, mannetje want ik ben dit keer niet gauw tevreden.

— Ben je gek geworden, Rasputin? Kom je me daarvoor van mijn bed afhouden? Man, je krijgt geen cent.

Bishop had met stemverheffing gesproken, en scheen woedend te zijn. Hij liep heen en weer, en een paar keer zagen Raffles en Brand een klein deel van zijn zwaar lichaam en zijn bewegende voeten over het tapijt gaan.

Maar de stem van Rasputin was nog altijd even kalm, toen hij hernam:

— Neen, gek ben ik niet, Bishop. Ik ben zo goed bij mijn verstand, dat ik je om vijfduizendpond kom vragen.

— Vijfduizend pond? herhaalde Bishop op een wijze als of hij meende te dromen. Waarom niet liever een miljoen?

— Omdat je zoveel niet hier in de kamer hebt, en vijfduizend pond heb je wèl. Geloof anders maar gerust dat ik dat miljoen zou opeisen.

— Opeisen... opeisen? Ik geloof waarachtig, dat de kerel mij dreigt. Maak dat je weg komt, als je niet wil dat ik om de kelner bel, en je er uit laat gooien.

— Dat zou heel erg dom zijn, Bishop,

want het zou maar uitstel van executie betekenen. Denk je soms, dat ik mij zo maar laat wegsturen, en niet op alles gerekend heb? Als je één stap naar die bel durft te doen, dan weet vijf minuten later het hele hotel van... het gevalletje in de Marylebonestreet, eergister-nacht.

Er volgde een poos stilte die zeker wel een minuut aanhield. Raffles en Brand konden Bishop niet zien, maar zij hoorden hem moeilijker ademen en het rasperige geluid, waarmee hij een paar maal zijn keel schraapte.

Eindelijk klonk zijn stem en hij scheen met moeite te spreken:

— Wat is dat voor flauwe kul, Rasputin? Waar heb je het over, man?

— Nu is het genoeg, Bishop, geen uitvluchten meer, en geen tijdverspilling, beet Rasputin hem ongeduldig toe. Ik was er bij broer en weet alles precies. Ik kwam net zo het huis binnen als jij het deed. Het defecte deurslot, weet je wel? Maar ik ken er alleen een beetje beter de weg dan jij, oude grappenmaker. Ik was in de zijkamer, vlak bij de achtertrap.

Er was een wanhopige poging tot weer in de stem van Bishop toen hij zei:

— En heb je bewijzen voor dat moois? Heb je mij van mijn rug herkend?

— Niet alleen je rug, maar ook je gezicht. Ik heb je heel duidelijk gezien, broer. Je schoot op Frank Goodwin, maar je miste hem, en je kogel trof Mishikof. Maar ik denk dat een jury niet zo heel veel onderscheid zal maken, onverschillig wie het schot trof, en je voor die sluipmoord wel eens naar de galg zou kunnen sturen. Op het ogenblik zit Higgins er voor in het cachot en het zal hem lastig genoeg vallen, zich vrij te pleiten, want er is heel wat tegen hem in te brengen, tenzij ik mijn mond ga opendoen. Is dat nu teveel betaald met vijfduizend pond? Ik kom er rond voor uit, Bishop, dat ik eerst die stommeling Goodwin heb laten bloeden, maar hij wil niet meer, hij vertrappt het, hij schijnt zeker te weten dat hij onschuldig is, en dat is hij dan ook. Joost mag weten wie hem dat aan het verstand gebracht heeft.

— En als ik hetzelfde eens zei, Rasputin? Heb je bewijzen tegen mij? Ik bedoel natuurlijk behalve dat je zegt, mij te hebben gezien. Heb je getuigen?

— O, die zijn gemakkelijk genoeg bij een te brengen, hernam Rasputin luchtig. Daar is de chauffeur van de auto die je gereden heeft, daar is Ilona, die tegen je zal getuigen, en er zijn er nog wel meer te vinden. Ik zou maar opdokken, als ik jou was.

— En ben ik er met vijfduizend pond af, Rasputin? vroeg Bishop langzaam.

— Ja; dan ga ik naar Amerika met het geld.

— Het is goed, je zult ze hebben.

Waarschijnlijk stond er een bureau of een kast vlak naast de badkamerdeur. Raffles en Brand konden tenminste een klein gedeelte van Bishop zien, toen hij blijkbaar een sleutelbos te voorschijn haalde, en het neerslaan van een klep hoorbaar werd.

Maar toen zagen de beide in het donker verscholen mannen iets, dat Rasputin waarschijnlijk niet kon zien, daar die zijde van Bishop van hem was afgewend.

De witte, vette hand van de impresario ging behoedzaam naar de rechter broekzak, gleed er binnen, en hield iets vast, dat veel op een klein vuurwapen leek.

Toen ging die hand bliksemsnel omhoog, maar het volgende ogenblik was de dikke pols als in een ijzeren schroef geklemd, en de harde bevelende stem van Raffles zei:

— Dat zou een oplossing zijn, Bishop maar daar ben ik sterk op tegen. Mr. Blunt, neem hem dat wapen af. Zo, dat is beter. En geef mij dat geld nu maar, dat onze vriend Rasputin in ontvangst had willen nemen. Uitstekend. Wacht even, dan zal ik het natellen. Rasputin, als je één enkele beweging maakt, dan ben je er geweest. Ga daar op die stoel zitten, naast het raam. Zo is het goed. Mr. Blunt, onderzoek zijn zakken. Hier is mijn aanstelling, Bishop. Wat sta je op je benen te trillen beste kerel? Eergisteren stond je heel wat vaster op je benen, al schoot je mis.

Rasputin viel op een stoel neer, als een volkomen gebroken man, en Bishop

was er niet veel beter aan toe.

Raffles keek beide mannen achtereenvolgens vol verachting aan, en zei:

— Je beweerde zoëven, dat Rasputin geen bewijzen heeft, Bishop, maar ik heb ze. Hier, herken je deze snippers papier? Ze zijn afkomstig van een variétécontract. Ieder artiest kent ze, en ik toevallig ook. Je had dat contract opgemaakt met Ilona Mishikof, tijdens het souper, dat voor jou zo noodlottig afliep, en in je woede heb je het onderweg naar Higgins' huis verscheurd. Dat was een laffe streek. Ik vond een snipper op de achtertrap, waar er een neergedward is van boven, en een in de auto die je gehuurd had. Laffe schurk, bereid je voor op je straf. Iemand, die een gelukkiger medeminnaar van achteren wil

neerschieten, is geen medelijden waard. Wat jou betreft, Rasputin, de Engelse wet beschouwt chantage als een van de grootste misdaden. Vooruit, jullie alle twee naar beneden. Dek ze met je revolver Mr. Blunt.

Zwijgend stapte het viertal in een lift naar de vestibule. De twee schurken werden elk in een kamer afzonderlijk opgesloten, en kort daarop werden zij afgehaald door Franse gendarmes.

Toen zij de volgende dag voor de politierechter moesten verschijnen en elk afzonderlijk werden verhoord, spraken zij elkander op zoveel punten lijnrecht tegen, dat zij ten slotte door de mand vielen en alles bekenden. Maar van de Londense detective en zijn helper ontbrak van dat ogenblik af ieder spoor.

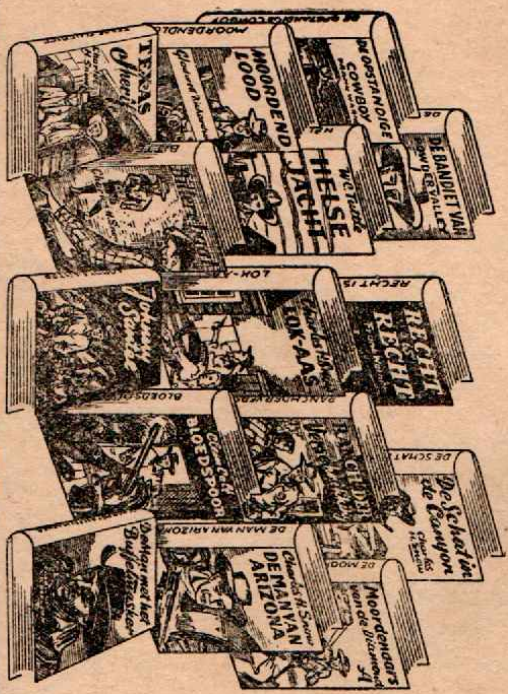

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Aan de rand van de afgrond

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

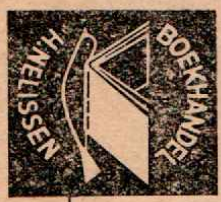

betaalbaar \$ 5,- of meer
met \$ 5,- per maand

1. Rechts is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } beide door Frank Warner
3. Moordenaars van de Diamond-A } beide door Darter Bandwell
4. De Bandiet van de Powder Valley } beide door Darter Bandwell
5. Johnny Santee door Arthur MacLean } alle door Peter Field
6. Helse jacht door W. C. Tuttle } alle door Peter Field
7. Bloedspeer door Clem Colt } alle door Peter Field
8. Ranch der Verschrikking } alle door Peter Field
9. De Man met het Buitelmasker } alle door Peter Field
10. Moordend Lood } alle door Peter Field
11. De Schat in de Canyon } alle door Peter Field
12. De Man van Arizona } alle door Peter Field
13. Lokas } alle door Peter Field
14. Texas Sheriff } alle door Peter Field
15. Bittere Haat } alle door Peter Field

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$ 88.50. Nu slechts \$ 44.25, d.w.z. de helft van de prijs. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de boeken direct aan u toegezonden.

LEIDSGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON
Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. I.